

บทนำ

ผมกำลังกบดานและซ่อนตัว ถ้าไม่อยากให้ทุกอย่างเปิดเผย คุณต้อง
รับปากว่าจะดูแลลูกสาวผม ไม่ใช่แค่อยู่ในปกครอง คุณต้องแต่งงานกับเธอ
อย่าให้เธอเป็นอันตราย เธอจะต้องปลอดภัย แล้วผมจะให้ความร่วมมือ
กับคุณต่อไป แต่ถ้าไม่ ผมจะแฉทุกอย่างที่คุณทำ

ชินจิ โอซาโกะ

มือหนายักษ์กระดาศ ‘จดหมายจากฆาตกร’ อย่างแรง ระเบิดโทสะ
ที่อัดแน่นจนเงียนจะระเบิด แต่ต้องอดทนไว้ ทั้งที่ใจอยากบุกไปกระชาก
หน้ากากพวกมันเต็มแก๊ว ใบหน้าเข้มแค้นยี้มเย้ยหยัน เมื่อคิดว่าฝ่ายนั้นช่าง
สำคัญตัวผิดเหลือเกินว่าตัวเองมีอำนาจต่อรอง ทั้งที่เป็นแค่ ‘ฆาตกร’ ที่
กำลังหนีไปกบดานเท่านั้น ถ้าอยากแฉก็ไม่แคร์แล้วถูกเก็บ แล้วคิดหรือว่าแค่
ยื่นข้อเสนอขอลูกสาวให้แล้วทุกอย่างจะจบ

ง่ายเกินไปไหม คิดหรือว่าเขาจะหาตัว ‘มัน’ ไม่เจอ

ตามคาดเต็มไปด้วยประกายมุ่งมั่น เขาเก็บกระดาศใบนั้นติดตัวไว้

เสมอ แต่นอกจากไม่ทำตามที่ฝ่ายนั้นเขียนมาในจดหมายแล้ว เขายังมี ‘แผนการ’ ของตัวเองอีกด้วย

ก็อ้อๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้งขัดจังหวะความคิด แต่ก็เป็นเวลาที่เขาต้องการพอดี คิริลเอ่ยปากอนุญาตผ่านอินเทอร์เน็ตคอมพิวเตอร์ที่อยู่นับโตะทำงานไม่นานนักประตูห้องก็เปิดออกโดยผู้ช่วยของเขาเอง

“ขออนุญาตรับคุณคิริล” ผู้ช่วยหนุ่มกล่าวเป็นภาษาอังกฤษชุดถ้อยชุดคำ

“ขออนุญาตเถอะ ก็คุณเข้ามาแล้วไม่ใช่หรือ” เจ้าของห้องตอบรวนๆ ซ่อนนัยน์ตาวาวับแบบนักล่าไว้มิด จนแม้แต่ผู้ช่วยเฉพาะกิจคนใหม่อย่าง วุทธิยังมองไม่ทัน แล้วถามเข้าเรื่องทันที “ไหนผลงานที่ผมสั่งไป”

“ผมพบข้อมูลที่ค่อนข้างลับสนของนางสาวธิดา ผ่องแผ้ว”

“ทำไม”

“เรื่องงานพิเศษของเธอครับ ผมว่าถ้าคุณคิริลต้องการ ลองติดต่อเธอไปก็ได้”

“อย่างนั้นหรือ”

“ผมส่งข้อมูลเข้าอีเมลคุณคิริลแล้วครับ” หนุ่มไทยหน้าเข้มตอบ

“งั้นหรือ ดี” เจ้านายหนุ่มพยักหน้าเบาๆ รอจนผู้ช่วยออกไปแล้ว เขาก็เปิดข้อมูลเหล่านั้นดูพร้อมลู่ทางอย่างครุ่นคิด

คนเจ้าเล่ห์ยิ้มเล็กน้อย เมื่อนึกถึงวิธีที่จะให้ผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาอยู่ใต้อาณัติโดยไม่จำเป็นต้องทำตามข้อเสนอนั้นในจดหมายเวอร์นั้น

แล้วเจอกัน ธิดา!

๑

พรหม (ไม้ไผ่) ลิขิต

คุณเชื่อเรื่อง ‘ดวง’ ไหม

คำถามหนึ่งดังขึ้นในหัว แน่แน่นอนว่าเธอไม่เชื่อเต็มร้อย คนเราลิขิตชีวิตตัวเองได้ ส่วน ‘ดวง’ นั้นเป็นเพียงสิ่งยึดเหนี่ยวและขวัญกำลังใจที่ช่วยให้สบายใจเท่านั้น ใ้ช้ว่าเป็นสิ่งที่กำหนดชีวิตของเธอเสียเมื่อไร

แต่เหมือนวันนี้เธอจะไม่ได้ดูดวงตัวเองก่อนออกจากบ้าน

อากาศเดือนเมษายนร้อนเสียจนไม่มีใครอยากออกจากบ้านไปไหน แต่ในเมืองที่ทุกคนต่างต้องใช้ชีวิตแข่งกับเวลา ทุกอย่างเป็นเงินเป็นทอง แม้ยามตะวันตรงหัวก็ต้องฝ่าเปลวแดดออกมาทำงานหาเลี้ยงชีพกันต่อ เช่นเดียวกับหญิงสาวร่างเล็กคนหนึ่งที่นั่งคร่อมมอเตอร์ไซด์เวสป้าคันเก่าอยู่หลังทางม้าลาย รอคอยให้สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว เพื่อที่เธอจะได้เอาของไปส่งลูกค้าได้ตรงเวลา

รอแล้วรอเล่าก็ยังไม่มีวี่แวว ไม่รู้ว่าเพราะบริเวณนี้เป็นแยกที่มีรถราพลุกพล่านหรือเพราะอากาศร้อนผิดปกติกันแน่ ทำให้เธอรู้สึกร้อนใจกว่าทุกครั้ง มือเล็กบอบบางยกขึ้นปาดเหงื่อเม็ดเล็กที่ผุดขึ้นตามหน้าผาก ไม่

นานทีไหลเข้าตาเข้าจมูก พอดีกับที่ไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว ทว่ายังไม่ทัน
บิดคันเร่งให้รถออกตัว รถประจำทางที่จอดอยู่ทางซ้ายมือก็เร่งเครื่องออกตัว
ไปก่อน แถมยังพ่นควันดำใส่หน้าเธออีกต่างหาก

บ้าเอ๊ย!

ไหนดูรัฐบาลบอกว่าไม่มีรถเมล์เก่าควันดำโง่ ชีวิตดีๆ ที่ลงตัวจริงๆ!

“แฉะๆๆ” สาวร่างเล็กรำลึกควันดำจากท่อไอเสียรถประจำทางอย่าง
แรงจนอดหัวเสียไม่ได้ เธอโง่จนจะรำลึกปอดออกมาทางปากอยู่แล้ว

อยากจะบ้าตาย นี่มันวันอะไรกัน!

ลำพังแค่เตตร้อนจัดราวกับมีเปลวเพลิงลามเลียไปตามผิวประหนึ่ง
ว่าถ้าตายไปแล้วตกนรกก็คงไม่รู้สึกรำไร เพราะซ่อมตกนรกมาทั้งชีวิต เธอ
ก็ห้องจะเฝ้าอยู่แล้ว เมืองหลวงที่มีแต่ฝุ่นมลพิษพีเอ็มสองจุดห้าไม่ว่าพอ แดด
ยังแรงเหมือนไฟจากนรกก็ไม่ปาน แล้วยังจะมีควันดำพ่นใส่หน้าอีก อนาคต
ถ้าไม่ตายเพราะมะเร็งผิวหนัง เธอก็น่าจะตายเพราะมะเร็งปอดแน่นอน
ป็นนน!

เสียงบีบแตรไล่หลังดังระงมจนเธอได้แต่สบถในใจ แล้วบิดคันเร่ง
ให้เวสป้ารุ่นคุณป้าพาเธอไปให้พ้นจากบริเวณนี้โดยเร็วที่สุด แต่ก็เหมือน
เคราะห์ซ้ำกรรมซัด หลังผ่านห้าแยกนรกมาจนถึงบ้านเป้าหมาย เธอโทร. หา
ลูกค้าทันที และพบว่าฝ่ายนั้นเดินออกมาพร้อมหมวกसानโบเก้และกระเป๋
สะพายสไตร์คุณนายอีกหนึ่งใบ ทว่าแทนที่จะมาหาเธอ กลับตรงไปยัง
รถยนต์กลางเก่ากลางใหม่ที่จอดอยู่หน้าบ้านแทน

สาวร่างเล็กบอบบางรีบลงจากรถพร้อมถุงก๊วแก้วพลางส่งเสียง
หวาน ไม่แค่เสียง ยังส่งยิ้มพิมพิใจไปอย่างขอลูแก่โทษ รู้ตัวว่าเธอมาช้าเพราะ
หลงทางไม่พอ ยังเกือบตายเพราะท่อไอเสียรถควันดำอีกต่างหาก

“ก๊วแก้วเย็นตาไฟเสาชิงช้ามาส่งแล้วค่ะคุณลูกค้า”

“ช้าขนาดนี้ ใครจะไปรอ!” มนุษย์ป้าแว๊ดใส่ ยืนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน
เหมือนนางยักษ์ขมุขี ทำทางอารมณ์เสียจนคนมองสงสัยว่าทะเลาะกับผัวมา

หรือไง

“แต่ว่า...”

“เธอเข้าไปเกือบสองชั่วโมงนะ”

“แต่หนูโทร. แจ้งแล้วว่าคิวนาน แล้วคุณป้าก็คอนเฟิร์มแล้วว่าคะ ถ้าไม่รับแล้วค่าอาหารละ”

“ก็เก็บไว้กินเองสิ” หญิงวัยกลางคนตอบแล้วก้าวขึ้นรถหน้าต่างเฉย ไม่นานรถคันนั้นก็แล่นออกไป ทั้งให้หญิงสาวผู้น่าสงสารยืนเคืองตามลำพัง ตากลมโตมองตามรถที่แล่นออกไปแล้วก็ได้แต่อาปากค้าง ทั้งอึ้ง ทั้งทึ่งในความใจร้ายของมนุษย์ป้าที่สั่งอาหารมาแต่ไม่ยอมรับของที่สั่ง นิชา ก้มลงมองถุงกล้วยเตี๋ยร้านดังในมือแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ แล้วเธอจะทำได้ อย่างไม่ได้ นอกจากเก็บไว้เอง

ไม่เป็นไร เอาไปให้เด็กๆ ที่สถานธรรมก็แล้วกัน

ต่อให้วันนี้เจอเรื่องแย่มากแค่ไหน ถ้าเสี่ยงไม่ได้ก็แค่ทำใจยอมรับแล้วก้าวต่อไปให้มั่นคงและมีสติมากที่สุดก็พอ เมื่อไม่ประมาทก็คงไม่มีเรื่องคาดไม่ถึงแบบนี้อีก นิชาให้กำลังใจตัวเองแล้วเดินกลับมาที่เวสป้ามรดกตกทอดจากแม่ของตัวเอง แต่เสียงแฉ่งเตือนโทรศัพท์ดังขึ้นเสียก่อน

นิชาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู แต่แล้วตากลมโตก็ต้องเบิกกว้างขึ้นอีกเท่าตัวเมื่อเห็นข้อความจากแอปพลิเคชันที่เธอทำงานอยู่

“เฮ้ย!” หญิงสาวอุทานลั่นพร้อมกับยกมือทาบอก

คุณพระ อยากกินร้านอาหารหรูขนาดนั้น ทางภัตตาคารไม่มีบริการส่งอะ!

คิวเรียวเหนือดวงตากลมโตขมวดมุ่นแทบเป็นปมยามเพ่งอ่านข้อความจากลูกค้ายีกครั้ง ราคาอาหารแพงขนาดนั้นใครจะไปซื้อให้ได้ เธอจึงกดยกเลิกไปเสีย แล้วสวมหมวกกันน็อกเตรียมจะออกรถ แต่ก็ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงแฉ่งเตือนจากแอปพลิเคชันอีกครั้ง คราวนี้เป็นร้านอาหารชื่อดังที่ราคาไม่แพงมาก แต่จัดเป็นร้านเด็ดขึ้นชื่อที่นักท่องเที่ยวต้องแวะเวียนมา

ชิมเสมอ เธอจึงกดรับแล้วขี่เวสไปเข้าคิวซื้ออาหารตามใบสั่ง

เวลาผ่านไปอากาศก็ยิ่งร้อนขึ้นเรื่อยๆ นิชาเหงื่ออาบร่าง ไม่รู้จะเปรียบความร้อนระอุของกรุงเทพมหานครวันนี้ว่าอย่างไรดี ตอนเที่ยงว่าร้อนราวกับตกนรกแล้ว ตกบ้ายิ่งร้อนกว่าเดิมไม่รู้กี่เท่า ร้อนจนเหมือนตกลงไปในปล่องภูเขาไฟก็ไม่ปาน

“ขอบคุณค่ะ” เธอรับอาหารจากพนักงานในร้าน รีบจ่ายเงินแล้วกลับไปยังเวสบ้าคันเก่งทันที โดยไม่ลืมส่งข้อความแจ้งเตือนลูกค้าว่าตอนนี้เธอได้อาหารตามที่ตั้งมาแล้ว

นิชาขี่มอเตอร์ไซด์มาจนใกล้ถึงที่หมาย ทว่าเมื่อมาถึงทางเข้าคอนโดมิเนียมใหญ่ยักษ์โครงการหรรษาตามพิกัดจีพีเอส ตากลมโตก็พลันเบิกกว้าง นึกสงสัยว่าคนที่อาศัยอยู่ที่นี้อะยากกินอาหารสตรีตฟู้ดอย่างนั้นหรือ

หญิงสาวก้าวลงจากรถอย่างงงๆ พอดีกับที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าโครงการหันมาเห็นเธอเข้าพอดีแล้วขมวดคิ้ว

“ถ้าไม่ใช่ลูกค้าในโครงการเข้าไม่ได้นะครับน้อง” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพูดพร้อมมองสาวน้อยหน้าใสตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า

แม้ไม่ใช่สายตาเหยียดหยาม แต่ก็ป็นสายตาดูถูกแบบที่นิชาเกลียดชังมา

“มีคินสั่งอาหารค่ะ นี่ไง” เธอจิกยิ้มตอบพร้อมกับชูถุงอาหารจากเยาวราชให้ดูเพื่อความบริสุทธิ์ใจ แต่นั่นยิ่งทำให้ดูน่าสงสัยมากขึ้นไปอีก

“น้องแน่ใจนะว่าส่งถูก”

“ถูกค่ะ” นิชาถอนหายใจ “ถ้าอย่างนั้นหนูขอโทร. หาลูกค้าแบบนี้นะคะ”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพยักหน้าแทนๆ แล้วเดินเลี้ยวออกไปเล็กน้อย ท่าทางยังเหมือนไม่เชื่อ ยิ่งทำให้นิชาลนลานจิ้มผัดจิ้มถูกอยู่นาน

กว่าจะกดโทร. ออกได้

“สะ...สวัสดีค่ะ คุณครูค่ะ” สายตากดดันของเจ้าหน้าที่ตัวใหญ่ทำเธอ
ละล้าละลักจนแม้แต่เธอยังฟังตัวเองพูดไม่รู้เรื่อง

พูดอะไรออกไปเนีย เหมือนเมื่อกี้เธอ ‘ด่า’ ลูกค้าเลย!

ความเงิบจากปลายสายท่ามกลางอากาศร้อนระอุยิ่งทำให้ณิชาสติแตก
เธอลนลานมองซ้ายมองขวา ท่าทางเต็มไปด้วยพิรุณเจ้าหน้าที่รักษาความ
ปลอดภัยจ้องเขม็ง

“คุณคะ” เธอเรียกซ้ำอย่างกระวนกระวาย กระทั่งได้ยินเสียงตอบ
กลับมา

“สวัสดีครับ” เสียงพูดเป็นภาษาอังกฤษดังมาตามสาย

ชั่ววินาทีที่ณิชาอึ้งไปนิด แต่พอตั้งสติได้ก็ถอนหายใจโล่งอกที่เขาฟัง
ภาษาไทยไม่รู้เรื่อง ไม่อย่างนั้นคงคิดว่าเธอด่าเขาไปแล้ว!

“คือว่าฉันเอาอาหารที่คุณสั่งมาส่งนะคะ” ณิชาตั้งสติแล้วพูดเป็น
ภาษาอังกฤษให้ชัดที่สุด เพราะกลัวเขาฟังไม่รู้เรื่อง แล้วเธอจะไม่ได้ค่า
อาหารอีก

“ครับ”

“แต่ฉันขึ้นไปไม่ได้”

“ผมจะให้คนลงไปรับคุณครับ ไม่เกินห้านาทีเขาจะไปถึง แล้วเจอกัน
ครับ”

“คุณคะ...” เธอเสียงหลง พยายามเรียกเขา แต่ช้าไปแล้ว เพราะสั่ง
เสร็จเขาก็วางสายไปทันทีโดยไม่คิดฟังเธอเลยแม้แต่หน่อย

แบบนี้ก็มีด้วยหรือ

ณิชายังอยู่ในอาการเอ๋อสนธิ ปกติแล้วเวลาไปส่งอาหารก็แค่โทร.
แจ้ง ลูกค้าจะลงมารับด้วยตัวเอง แต่ทำไมคราวนี้กลับให้เธอขึ้นไปข้างบน
จะให้เธอขึ้นไปทำไม ในเมื่อเขาก็จะส่งคนลงมาอยู่แล้วไม่ใช่หรือ

สาวร่างเล็กหันไปหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทั้งที่ยังอ้าปากค้าง

ท่าทางเอ๋ๆ ของเธอยิ่งทำให้คนมองไม่อาจวางใจ เขาสั่งให้เธอรออยู่ตรงนี้ ห้ามเข้าไปเด็ดขาด ส่วนตัวเองเดินหนีเข้าไปหน้าตาเฉย ทิ้งให้ณิชายืนแคว้งอยู่ตามลำพังกลางเปลวแดดร้อนระอุที่สะท้อนจากพื้นคอนกรีตยามบ่าย จนเหงื่อไหลชุ่มไปทั่วทั้งแผ่นหลัง

บอกได้คำเดียว...ใจร้ายที่สุด!

ณิชาหันรีหันขวายอยู่นาน แต่ยังไม่เห็นวีแววคนที่จะลงมารับเลยสักนิด จนเธอเริ่มปลงว่าวันนี้คงได้กินอาหารแทนที่จะได้เงินแล้วก็ได้ ขณะก้มลงดมกลิ่นตัวอยู่นั้น ก็มองเห็นหัวรองเท้าหนังมันปลาบเงาวับคู่หนึ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้า ทำเอาสาวร่างเล็กสะดุ้ง รีบยกหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว

“คุณ...”

พูดได้เพียงเท่านั้นณิชาก็รู้สึกว้าวุ่นงงงวย ไม่รู้เพราะยืนกลางแดดนานเกินไปหรือเพราะไม่มีอะไรมาถึงท้องเลยตั้งแต่เช้า ทำให้ภาพตรงหน้าถูกความมืดก่อกำบังจนพราวเลือนลงเรื่อยๆ

ภาพที่เห็นเป็นครั้งสุดท้ายคือ ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าคมเข้ม ไร้หนวดเคราประปรายปราดเข้ามารับเธอได้ทันทั่วทั้ง

คนอะไร...หล่อแล้วยังใจดีอีกต่างหาก

ณิชาฝืนลืมตาและยิ้มออกมาเล็กน้อยในความมีน้ำใจของเขา ในที่สุดเธอก็ไม่อาจฝืนทนต่อไปได้ ภาพตรงหน้าพราวเลือนลงเรื่อยๆ จนเธอมองไม่เห็นอะไรอีกต่อไปพร้อมกับที่สติดับวูบ

เสียงสัญญาณจากหน้าประตูห้องเพนต์เฮาส์เรียกความสนใจจากคนที่ยืนกอดอกมองออกไปนอกผนังด้านที่ถูกระงกเห็นวิวกรุงเทพมหานคร ร่างสูงหันขวับ คาดหวังว่าจะได้เห็น ‘เป้าหมาย’ ของตัวเอง แต่แล้วตาคมก็วาววับขึ้นมาทันทีเมื่อสิ่งที่เห็นกลับไม่เป็นอย่างที่คิด

“ทำไมต้องอ้อมมา” เจ้าของห้องถามเสียงแข็ง จ้องมองร่างเล็กบอบบางที่สลบไสลไม่ได้สติอยู่ในอ้อมแขนคนสนิทตาไม่กะพริบ

“เธอเป็นลมครับ” หนู่มไทยหน้าเข้มตอบเสียงขรั่ม จากนั้นจึงวางหญิงสาวลงบนโซฟาเบตภายในห้องโถงรับแขกอย่างเบามือ แล้วหันไปส่งอาหารให้เจ้านาย “นี่ครับที่คุณคริลสั่งเธอไว้”

เจ้านายหนู่มพยักหน้า รับดูอาหารดูใหญ่ไว้แล้วจึงไล่ผู้ช่วย “ออกไปก่อนไป”

“แต่คุณนิชา...”

“ออกไปรอข้างนอก ที่เหลือผมจัดการเอง”

“ครับ” วุทธิจจำต้องพยักหน้ารับ แล้วล่าถอยไปทำหน้าที่ของตัวเองตามคำสั่งเจ้านาย

คล้อยหลังผู้ช่วย หนู่มเจ้าของห้องจึงหันมามองหญิงสาวที่ยังนอนไม่ได้สติอยู่บนโซฟาเบตกลางห้องนั่งเล่น ตามคมปลาบมองตั้งแต่ศีรษะที่ปกคลุมด้วยเรือนผมหนาหนุ่มยาวเคลียไหล่เล็กบอบบาง ใบหน้านวลเนียนอ่อนหวาน จมูกเล็ก ริมฝีปากรูปกระชับจิ้มลิ้ม เครื่องหน้าจัดได้ว่าเป็นคนสวยหน้าตาดีคนหนึ่งทีเดียว

แต่เขาไม่ชอบ ‘เด็ก’

เหนือใสรๆ ที่เกาะพราวบนใบหน้าอ่อนใสดึงดูดความสนใจของคริลได้ เขาขมวดคิ้ว นึกสงสัยว่าเธอไปทำอะไรมาถึงได้เหี่ยวทรมันตัว ทั้งที่เขาเปิดแอร์ด้วยอุณหภูมิต่ำกว่าปกติ อากาศภายในห้องเย็นเฉียบตามประสาคนขี้อ้อน แต่เธอยังจะเหี่ยวตกได้อีกอย่างนั้นหรือ

ใบหน้าคมคายก็มลงไปในใกล้ๆ จนเห็นแพขนตาอันยาวของสาวเจ้าได้อย่างชัดเจน ทว่ายังไม่ทันมองสำรวจเธอได้มากกว่านั้น อยู่ๆ เปลือกตาของเธอก็เปิดขึ้นจนคริลถอยหลังไปไม่ทัน

หรือต่อให้ทัน...เขาก็ไม่คิดจะถอย

ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศอุณหภูมิต่ำกว่าเยลีสบห้องศาต่างกับอากาศร้อนนรกที่เผชิญมาทั้งวันอย่างสิ้นเชิงทำให้ณิชาได้สติ เธอขยับตัว

เล็กน้อย แต่ความรู้สึกกังวลเวียนคลื่นไถ่ยังตีวนอยู่ในช่องท้องไม่หายไปเสียที หญิงสาวค่อยๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ สิ่งแรกที่เห็นคือนัยน์ตาคมปลาบคู่หนึ่งที่มองเธอเหม็ง

เสียงวินาที่ที่สองสายตาสอดประสาน ประกายชั่วร้ายในดวงตาคู่คมตรงหน้าก็ทำเอาคนถูกมองขนลุกเกรียว นิชากวาดตามองไปทั่วใบหน้าคมคายที่ไว้หนวดเคราประปรายของหนุ่มต่างชาติดำรงสูงใหญ่ที่กำลังคร่อมร่างเธอไว้

เขา ‘คร่อม’ เธออยู่อย่างนั้นหรือ!

ตากลมโตเบิกกว้างราวกับไข่มุก จากที่สะลึมสะลืออยู่เมื่อครู่ก็ตื่นเต็มตา ประกายวิบวับในตาคมปลาบคู่ นั้นทำเอาหญิงสาวใจหายวาบ อารามตกใจทำให้เธอยกเท้าขึ้นหมายจะถีบผู้ชายท่าทางน่ากลัวที่คร่อมร่างเธอไว้ แต่เหมือนเขาจะรู้ทัน ยังไม่ทันออกแรงถีบ เขาก็คว้าข้อเท้าเธอไว้ได้ ชั่วยังตรึงเธอไว้ในสภาพล่อแหลม

โจรมั่นขึ้นหรือเปล่าวะ!

“กรี๊ด...อ๊ับ!” สาวร่างเล็กร้องเสียงหลง แต่เพียงครู่เดียวก็ถูกมือหนาตะครุบไว้อย่างแรง ชนิดที่อย่าว่าแต่ร้องเลย แค่ว่าหายใจยังหายใจไม่ออกด้วยซ้ำ ที่สำคัญ...เธอคลื่นไถ่เหลือเกิน

“ผมจะปล่อยมือ แต่ห้ามร้อง ตกลงไหม”

เสียงพูดเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงชัดเจนดังขึ้นข้างใบหู คำพูดคล้ายจะปลอบประโลม แต่นั่นไม่ทำให้ตื่นเลยสักนิด ลมหายใจอุ่นๆ ที่กระพือตันคอยยิ่งทำให้เธอขนลุกเกรียว นัยน์ตาดำที่ตื้นขึ้นมาถึงลำคอ จวนเจียนจะทนไม่ไหวเต็มแก่ จึงได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ

“บอกว่าอย่าร้อง คิดว่าผมจะทำอะไรคุณหรือ”

ก็แล้วถ้าไม่ใช่จะเข้ามาใกล้เธอทำไมเล่า!

นิชอยากตะโกนถามไปเหลือเกิน แต่ทำไม่ได้ จึงได้แต่ส่ายหน้าแรงขึ้น เธอจะไม่ไหวแล้ว แต่เขายังไม่ยอมปล่อยมือ ยิ่งเธอส่ายหน้าก็ยิ่ง

คลื่นไล่หนัก ในที่สุดก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป

พรวด!

หญิงสาวคายของเก่าออกมาจนหมดเหมือนทุกครั้งทีไรกระเพาะ
กำเริบ เธอมักจะปวดท้องและอาเจียนออกมาเสมอ แต่คราวนี้นั้นต่าง
ออกไป

เธออาเจียนใส่มือเขาไม่พอ ยังอาเจียนใส่ชุดสูทราคาแพงของเขาก็ก
ต่างหาก!

“เธอ!” เสียงทวาดปานฟ้าผ่าดังอยู่เหนือศีรษะ ร่างสูงผละออกอย่าง
รวดเร็วแล้วจ้องตัวการด้วยนัยน์ตาวาววับเอาเรื่อง

“เรามีเรื่องต้องคุยกัน” หนุ่มเจ้าของห้องชี้หน้าพร้อมมองด้วยสายตา
คาดโทษ พลอยทำให้คนถูกจ้องร้อนๆ หนาวๆ

ธิดาอ้าปากค้าง ยังช็อกกับเหตุการณ์เมื่อครู่ ไม่อยากเชื่อว่าตัวเอง
อาเจียนใส่มือเขาได้อย่างไร แล้วทำทางเหมือนคนชวยหรือไม่ก็ราชินิกุล
สูงศักดิ์ออกอย่างนั้น เขาไม่ฆ่าเธอเลยหรือ

ฮือ...อยากเป็นเต่า อยากหดหัวกลับเข้ากระดอง

สาวร่างเล็กได้แต่โอดครวญอยู่ในใจ เมื่อเจ้าของห้องก้าวเข้ามาหา
ด้วยท่าทางมาดร้ายจนเธอต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ ตาวาวโรจน์เหมือนมีไฟลุก
อยู่ในนั้นทำเอาหญิงสาวหน้าซีดจนเหมือนไร้สีเลือด ทั้งยังสั่นไปทั้งร่าง ถ้า
ทำได้เขคงฆ่าเธอไปแล้ว

ให้ตาย นี่มันวันอะไรกัน!

เข้มนาฬิกายังคงเดินหน้าบอกเวลาไปเรื่อยๆ อีกไม่นานจะถึงเวลา
ที่เธอต้องกลับบ้าน แต่ก็ยังกลับไม่ได้ ทั้งที่ใจอยากออกจากห้องนี้ไปตั้งแต่
พื้นแล้ว ทว่าจนถึงตอนนี้เธอก็ยังไม่ได้ออกไปไหน อยาว่าแต่จะกลับบ้าน
เลย เจอสายตาดูเยือกเย็นจากเจ้าของห้องเข้าไป แค่มองตัวเธอยังไม่กล้า
ด้วยซ้ำ

ถ้าจะมองเธอด้วยสายตาอาฆาตขนาดนี้ละก็...ไม่ชักปืนออกมายิงเลยล่ะ

ณิชาคิดแข็งๆ วันนี้เกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่ ถึงได้มีเรื่องร้ายๆ ไม่หยุด ตั้งแต่รถเกือบล้มเพราะควันดำจาการรถประจำทางคันนั้น ถูกรถยนต์ที่ขับตามหลังกดแตรไล่เสียงดังจนเธอตกกลัวไม่ได้ว่าคนขับจะขับชนเธอหรือคว้ามิดออกมาไล่ฟันเธอเข้า ไหนจะโรคกระเพาะกำเริบจนอาเจียนใส่ชุดสูทราคาแพงนี้อีก ทำเอาเธอต้องคิดทบทวนว่าตอนออกจากบ้านมีจิ้งจกร้องทักหรือไม่ หรือก้าวเท้าซ้ายออกจากบ้านหรือเปล่า ทำไม่ถึงได้เกิดเรื่องทั้งวัน

เพียงแค่อคิดไปถึงเจ้าของนัยน์ตาวาววับไม่ต่างจากเสือจ้องมองเหยื่อ ณิชาก็อดปรายตามองไปทาง ‘เขาคอนัน’ ไม่ได้ แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นว่าเขากำลังมองเธอเช่นกัน

“บริหารจัดการตามที่ผมบอก” หนุ่มต่างชาติหันไปออกคำสั่งกับหนุ่มไทยหน้าเข้มที่ณิชาจำได้ว่าเป็นคนลงไปปรับเธอขึ้นมา และที่สำคัญคือ เขาก็กำลังปรายตามองมาทางเธอเช่นกัน

“เดี๋ยวค่ะคุณ...” เธอละสายตาจากเจ้าของห้องหน้าโหดแล้วหันไปหาหนุ่มไทยใจดี เธอพูดกับเขาเป็นภาษาไทยหวังจะขอความช่วยเหลือ

“รีบไป” เจ้าของห้องสั่งเสียงเฉียบ จนลูกน้องต้องก้มหน้าลงแล้วออกจากห้องไปตามคำสั่งเจ้านาย

เขาไปแล้ว...ผู้ชายใจดีคนนั้นออกไปแล้ว!

เมื่อต้องอยู่กับเจ้าของห้องหน้าโหดตามลำพัง ณิชาที่ยังกระวนกระวายหนักกว่าเดิม ได้แต่มองตามรางสูงใหญ่ที่เดินจากไปตาละห้อย อยากขอร้องไห้ให้เขาอยู่ด้วยก่อน เพื่อเธอถูกฆ่าอย่างน้อยเขาจะได้เอาศพเธอกลับไปให้แม่ดูด้วย แน่หนอนว่าเธอแค่คิดแต่ไม่ได้พูดออกมา เพราะดูจากสายตาเจ้าของห้องแล้ว ไม่นฉลาดเลยหากจะทำอย่างนั้น แค่นี้เธอก็รู้แล้วว่าใครมีอำนาจสูงสุดในที่แห่งนี้

บรรยากาศระหว่างหนุ่มสาวที่ต้องอยู่ด้วยกันตามลำพังไม่ใช่เรื่องดี

เลยสักนิด ในเมื่อคนหนึ่งเอาแต่จ้องมองด้วยสายตาเยือกเย็น ทำเอาคนถูกมองรู้สึกเย็นยะเยือกไปทั้งไขสันหลัง หัวใจดวงน้อยเต้นไม่เป็นจังหวะจากที่ไม่กลัวก็เริ่มกลัว นิชาเริ่มนั่งไม่ติด หันรหันขวางอย่างคนทำอะไรไม่ถูก

“ขอโทษค่ะ จะ...ฉันไม่ได้ตั้งใจ” ในที่สุดนิชาก็ทนความกดดันจากสายตาของเขาไม่ไหว เธอบอกเล่าละลักพร้อมกับยกมือไหว้ แสดงความบริสุทธิ์ใจให้เขาเห็นว่าเธอไม่ได้ตั้งใจให้เกิดเรื่องแบบนี้เลยจริงๆ

“ผมรู้ว่าคุณไม่ได้ตั้งใจ” เจ้าของห้องบอกเสียงเครียด เขายกมือกดดอกชบาสะบัดตาตรงหน้าแน่นๆ แม้เสียงทุ้มต่ำของเขาจะให้ความรู้สึกอันตราย แต่เพียงเขารับรู้ว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ แค่นี้หญิงสาวก็ยิ้มออก ทว่าประโยคถัดมาของเขานี้สิ

“แต่ที่คุณทำเสียหายก็ไม่ใช่เรื่องเล่น”

นิชาหุบยิ้มทันทีราวกับถูกสับสวิตช์ แล้วจึงกล่าวเสียงอ่อย “ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะคะ ถ้ามีอะไรที่ฉันพอจะช่วยได้...”

“สุทตัวนี้ดีไซเนอร์ตัดให้ผมเป็นพิเศษและมีแค่ตัวเดียวในโลก และผมจะต้องสวมไปงานคืนนี้ คุณรู้ความเสียหายใช่ไหม”

สาวคนฟังถึงกับอึ้ง...เขาบอกว่านี่เป็นสุทตัวเดียวในโลก แล้วมูลค่าของมันจะเท่าไร!

“มูลค่าของมันตีเป็นเงินไทยคือตัวละสามล้าน และคุณอาเจียนใส่สุทและกางเกงตัวละสามล้านของผม” เจ้าของห้องพูดด้วยน้ำเสียงเรียบร้อยแต่คนฟังซ็อกไปแล้วเป็นที่เรียบร้อย

ชุดบ้าอะไรราคาหกล้าน!

นิชาอ้าปากค้าง ซ็อกจนพูดไม่ออก เธออยากคิดว่าเขาล้อเล่น แต่แววตาของเขายืนยันได้เป็นอย่างดีว่าเขาพูดจริงแน่นอน นาที่นี้เธออยากจะร้องไห้เสียเหลือเกิน ทำไมมีตาแต่ไร่แวงได้ถึงขนาดนี้ ถึงได้ไปอ้วกใส่เขา!

“ระ...ราคาเท่าไรนะคะ” เธอถามตะกุกตะกัก รู้สึกว่าอากาศภายใน

ห้องนั้นหนาวเย็นกว่าปกติจนฟันกระทบกันดังกึกๆ ไปหมด

“ผมว่าคุณรู้ราคาอยู่แล้วนะ” เขาถอนหายใจ สิ้นหัวเปื้อนเกมราคา
“ผมไม่คิดว่า คุณจะลั้งตัดชุดให้ผมใหม่หรอก เพราะแค่ค่าทำความสะอาด
ก็น่าจะหลายแสน” พูดมาถึงตรงนี้ เจ้าของห้องก็มองเธอตาเป็นประกาย
แล้วเลิกคิ้วถาม “คุณจะมีการค่าเสียหายนี้ยังงัย”

“อะไรนะคะ” คำว่า ‘ค่าเสียหาย’ ที่ออกจากปากเขาทำเอาคนฟังชะงัก
ราวกับถูกฟ้าผ่าลงกลางศีรษะก็ไม่ปาน

อย่าว่าแต่ค่าทำความสะอาดหลักแสนเลย เธอมีเงินในกระเป๋าแค่
ห้าร้อย หน້อย่างเธอนะหรือจะเอาอะไรไปชดใช้ให้เขา!

“ไม่อย่างนั้นคงต้องส่งตำรวจ”

พูดจบเขาก็ผละออกไปทันที ทำเอาสาวเจ้าตกใจจนตาเหลือก รีบวิ่ง
ไปขวางไว้

“เดี๋ยวกะเดี๋ยวก” นิชาคว้าท่อนแขนกำยำหับ แต่เขาสะบัดแขนออก
ราวกับรังเกียจ เธอจึงต้องเปลี่ยนมาเป็นยกมือให้ข้อร้องเขาแทน “อย่าเลย
คะ ฉัน...ฉันไม่ได้ตั้งใจนะคะ อย่าแฉ้งความเลยนะคะ”

“หมายความว่า คุณจะ ‘ชดใช้’ ให้ผม...ใช่ไหม” คิ้วเข้มเลิกขึ้น
เล็กน้อยเป็นเชิงถาม ตาคมแฝงประกายแวบวา

“แต่จะ...ฉันไม่มีเงิน” อย่าว่าแต่ค่าชุดราคาหลักล้านเลย แค่ค่าทำความสะอาด
หลักแสนนั้นเธอก็ไม่มีปัญญาหามาชดใช้เขาแล้ว

นิชาอยากร้องไห้เสียเหลือเกิน ถ้าเธอมีเงินมากขนาดนั้นแล้วเธอ
จะมาซื้อธงส์อาหารทำไม สู้่นๆ นอนๆ ทำตัวรวยๆ อย่างที่อยากทำมา
ตลอดชีวิตไม่ดีกว่าหรือ

“ถ้าพอมีอะไรที่ฉันช่วยได้ ฉันหมายถึง...ให้ชดใช้แทนเงิน เพราะฉัน
ไม่มีเงินจริงๆ ค่ะ” สาวผู้นำสงสารซ้อนตามองหนุ่มตรงหน้าด้วยแววตา
ขอความเห็นใจ อยากขอร้องเขาเหลือเกินว่า ถ้าเขารวยถึงขนาดเป็นเจ้าของ
เพนต์เฮลส์หรูหราคาหลักร้อยล้าน ซื้อเสื้อผ้าชุดละหลักล้านได้ แค่ค่า

ทำความสะอาดไม่กี่แสนชนหน้าแข้งคงไม่ร่วงหรอก แต่อีกใจก็ค้าน ความ
จนไม่ใช่ข้ออ้างที่จะไม่รับผิดชอบการกระทำของตัวเองเช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้นก็ขดีใช้เป็นอย่างอื่น” เขาบอกเสียงเข้ม พร้อมกับ
กวาดตามองสาวร่างเล็กตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอีกครั้ง

สายตาราวกับกำลัง ‘ประเมินสินค้า’ ของคนตรงหน้าทำเอาคนถูกมอง
หน้าร้อนวาบ ท่าทางของเขาทำให้เธอคิดดีไม่ได้เลยสักนิด มันเหมือนสายตา
ตัวร้ายโรครจิตในละครหรือนิยาย ที่ถ้าไม่มีเงินใช้หนี้...ก็แค่เอาตัวชดเชย

เขาคงไม่นำน้ำหนักนั้นหรอกใช่ไหม!

นิชาปล่อยมือที่จับแขนเขาไว้แล้วก้าวถอยหลังทันที เธอยกแขนขึ้น
กอดอกมองเขาอย่างระแวงระวังแล้วถามเสียงลั่น “หมายความว่ายังไงคะ”

“แล้วคิดว่าไง” แทนที่จะตอบ เจ้าของห้องกลับเป็นฝ่ายย้อนถาม
พร้อมกับก้าวเข้าไปหาซ้ำๆ ใช้สายตากดดันตรึงสาวตรงหน้าไว้ไม่ให้เธอ
ขยับหนี

นิชาหน้าซีดลงราวกับไร้สีเลือด ตากลมโตเบิกกว้าง มองเขาด้วย
แววตาตื่นตระหนก เธอไม่คิดเลยว่าจะได้ยินคำพูดนั้นจากปากเขา ในเมื่อ
ผู้ชายตรงหน้าก็ดูเป็นคนทำทางภูมิฐาน หน้าตาดี ดูร่ารวยผิวดมพิษขมขื่นนา ก็
ควรจะมาตรฐานสูง ไม่ควรมาเลือกผู้หญิงแบบเธอไม่ใช่หรือ

สาวร่างเล็กก้าวถอยหลังซ้ำๆ แต่ยิ่งถอยเขาก็ยิ่งก้าวตาม

รูปการณ์แบบนี้...โจรมขืนชั่วว์!

“อย่าเข้ามานะ!” หญิงสาวร้องลั่น แม้ไม่มีเงิน แต่เธอไม่ยอมเอาตัว
เข้าแลกแน่ๆ ถึงจะจนแต่เธอก็มีศักดิ์ศรี ให้ตายอย่างไรก็...

“นี่คิดอะไรอยู่” น้ำเสียงแสดงความไม่พอใจของเขาทำให้คนที่กำลัง
คิดอะไรไปไกลได้สติ

เพียงเห็นใบหน้าคมเข้มบึ้งตึงไม่สบอารมณ์ของคนตรงหน้า ไหนจะ
แววตาเมื่อเกมระอา มุมปากกดลงเล็กน้อยราวกับเยาะหยัน แค่นั้นก็ทำเอา
เธอเข้าไปทั้งร่างเหมือนถูกน้ำเย็นสาดใส่

เขา...ไม่ได้คิด 'ลามก' กับเธออยู่หรอกหรือ

"คิดว่าผมจะทำอะไรคุณ" เจ้าของห้องถามเสียงห้วนก่อนจะแค้นหัวเราะ แหวตาเยือกเย็นจนคนมองขนลุกเกรียว

"ก็คุณมองเหมือนอยาก..."

"คิดว่าผมจะสนใจตัวคุณอะไร"

"กะ...ก็คุณบอกว่าให้ฉันใช้อย่างอื่นชดใช้ ละ...แล้วคุณก็มองฉัน" เจ้าของเสียงใสแย้ง "ถ้าไม่ได้คิดลามกกับฉันแล้วทำไมต้องมองแบบนี้ล่ะคะ"

"ให้ตายเถอะ คุณผู้หญิง ถึงคนเราจะหลงตัวเองแค่ไหน ก็ควรมีขีดจำกัดด้วยนะครับ" น้ำเสียงของชายหนุ่มบ่งบอกความเบื่อแถมระอา เขาส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ ก่อนจะกล่าวใส่หน้าหญิงสาวอย่างโหดร้าย

"รูปร่างหน้าตาคุณไม่ผ่านมาตรฐานขั้นต่ำผมด้วยซ้ำ!"

ถ้าเปรียบคำพูดก่อนหน้านี้ของเขาวาเหมือนฟ้าผ่าลงกลางกลางกลางคราวนี้ก็ไม่ต่างจากลากคนฟังไปตบกลางสี่แยก

ถ้าจะพูดขนาดนี้...เอามิตมาแทงเธอเลยดีกว่า!

คนไม่สวยรู้สึกซาไปทั้งหน้า เธอมองเขาด้วยแววตาเหลือเชื่อ ผู้ชายอะไรปากร้ายเหลือเกิน จริงอยู่ที่เธอไม่ใช่คนหน้าตาสวยปานนางฟ้านางสวรรค์มาจากไหน นิชารู้ตัวดี ตัวก็เล็กแค่นี้ สูงพ้นอกเขามานิดเดียว หุ่นเล็กๆแบนๆ เหมือนไม้กระดาน หน้าตาธรรมดาแบบที่เห็นได้ทั่วไป ถึงไม่ได้ซีเหว แต่ก็ไม่ได้สวยสะดุดตาแต่แรกเห็น มีดีอยู่แค่ผิวพรรณสะอาดสะอ้าน แต่จำเป็นไหมที่ต้องตอกย้ำเธอได้โหดร้ายถึงเพียงนี้

ก็แค่ไม่สวย การที่เกิดมาไม่สวยไม่ใช่อาชญากรรม จำไว้!

นิชาทั้งโกรธทั้งอายที่ถูกว่าครั้งแล้วครั้งเล่า ถ้าเป็นคนอื่นมาว่าแบบนี้ เธอคงตอกกลับหน้าหงายไปแล้ว แต่เพราะเธอเป็นคนก่อเรื่อง จึงไม่กล้าไว้วางใจใส่ ได้แต่อดทนอดกลั้นให้มันจบๆ ไป

"ที่ผมจะบอกคือ ถ้าคุณไม่มีเงินชดใช้..." เมื่อเห็นว่าเธอไม่เถียง เขา

จึงพูดต่อ “คุณก็ต้องทำงานใช้หนี้”

“งานอะไรคะ” ถึงเขาจะบอกว่าไม่สนใจเธอก็เถอะ แต่คนฟังก็ยังอดระแวงไม่ได้ งานอะไรที่จะใช้ทดแทนเงินสามสี่แสนได้ มีงานสบายแบบนั้นด้วยหรือ

ณิชาขมวดคิ้วด้วยความสงสัย ถ้าไม่ใช้งานประเภทเอาตัวเข้าแลกแล้วมันงานอะไร เธอจะไปทำบ้าง จะได้มีเงินดูแลแม่และหาบ้านใหม่ที่เป็นบ้านของตัวเองเสียที

“อย่ามองผมด้วยสายตาแบบนั้น” หนุ่มหน้าเข้มเอ่ยอย่างรู้ทัน แล้วตอกย้ำความ ‘ธรรมดา’ ของสาวเจ้าต่ออีก “คุณไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่ผมต้องการ”

“คุณจะให้ฉันทำอะไรคะ ฉันทำได้หมดเลยคะ” ถึงคราวเธอทำเสียงเหม็นเมื่อใส่เขาบ้าง...ก็รู้แล้วว่าไม่สวย จะย่ำทำไมหนักหนา!

“ผมต้องอยู่ที่ไทยอย่างน้อยสามเดือนจนกว่างานจะเสร็จ แต่ผมไม่มีผู้ช่วย”

“แล้วผู้ชายใจดีคนนั้น...” เธอหันไปทางประตูที่หนุ่มไทยหน้าเข้มเพิ่งเดินออกไป ไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือเปล่า แต่เธอรู้สึกว้าวอยู่ๆ อากาศก็เย็นยะเยือกขึ้นมาอีกแล้ว

“ทำไม” หนุ่มหน้าเหลี่ยมถามเสียงแข็ง

“เขาไม่ได้เป็นผู้ช่วยคุณหรอกหรือคะ”

“เขาต้องทำหลายอย่าง ผมอยากได้แม่บ้านที่ไว้ใจได้ ไว้ดูแลผมกับอันนี้ของผม”

“อันนี้หรือคะ” คนฟังทำหน้าครุ่นคิดขึ้นมาทันที เธอเดาว่า ‘อันนี้’ น่าจะเป็นชื่อเรียกแทนตัวคนรักหรือภรรยาเหมือนผู้ชายทั่วไป ถ้าเขามีเมียแล้วเธอก็คงไม่ต้องกลัว

หลังจากคิดเองสรุปเองเสร็จสรรพ เธอจึงพยักหน้าเบาๆ แล้วถามต่อ “ฉันต้องทำอะไรบ้างคะ”

“ดูแลบ้าน ดูแลผมกับฮันนี่ แค่นั้น”

“ได้ค่ะ” นิชาพยักหน้าแข็งขัน ตากลมโตเป็นประกายสุกใส ให้ดูเลเข้ากับภรรยาที่ไม่ใช่ปัญหา เพราะเธอทำงานพิเศษมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมงานแม่บ้าน ล้างจาน ทำกับข้าว หรือแม้แต่ร้อยมาลัยขายก็ทำมาแล้ว ทำงานแค่สามเดือนแลกกับการไม่ต้องหาเงินหลายแสนมาชดใช้ค่าซ่อมส้วมแสนแพงของเขา แค่นี้เธอทำได้สบายมาก

“อย่าเพิ่งรีบปากง่ายขนาดนั้นจนกว่าจะรู้รายละเอียดทั้งหมด”

“คะ?” น้ำเสียงเยือกเย็นแฝงอันตรายของเขาทำเอาหญิงสาวหุบยิ้มทันควัน

“ทุกอย่างในบ้านผมต้องเป็นความลับ ที่คุณทำงานกับผมต้องเป็นความลับ ผมจะให้คุณเซ็นสัญญาด้วย ถ้ามีอะไรเล็ดลอดไปแม้แต่นิดเดียว...ผมว่าคุณไม่อยากรู้ผลของมันหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นฉันไม่เซ็นได้ไหมคะ” ในเมื่อคิดว่ามันอันตรายถึงเพียงนี้แล้วเธอจะเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงทำไม

ทว่า...

“ไม่ได้!” หนุ่มเจ้าของห้องตบเสียงแข็ง

ถึงจะถูกดูจนหน้าเหลือสองนิ้ว นิชาก็ยังฝืนหัวเราะแห้งๆ แต่แอบสงสัยในใจ...ในเมื่อไม่เหลือทางเลือกให้เธอ แล้วจะถามทำไม

“ผมจะให้คนเอาสัญญามาให้ ระหว่างนี้คุณก็...” เจ้าของห้องบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง ทว่ายังไม่ทันพูดจบก็มีเสียงบางอย่างขัดจังหวะเสียก่อนจ๊อก...

หนุ่มมาดเข้มทำหน้าฉิว ขณะที่หญิงสาวได้แต่ยิ้มเหว่ย ไม่คิดว่ากระเพาะเจ้ากรรมจะส่งเสียงประกาศความหิวโหยของเธอได้ลงคอ จึงได้แต่หัวเราะแล้วเกาศีรษะแก้แค้น ใบหน้าแดงก่ำด้วยความอับอาย

“ไม่ได้กินข้าวมาหรือไง”

“ก็...ค่ะ” ป่วยการที่เธอจะโกหก นอกจากน้ำเปล่ากับกาแฟโบราณ

ถูกละสามสิบที่ซื้อมาดับกระหายระหว่างรอเย็นตาโฟเจ้าดังแล้ว ก็ไม่มีอะไร
ตกถึงท้องอีกเลย

“เป็นโรคกระเพาะใช่ไหม”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าเบาๆ

“แล้วทำไมไม่กิน” ชายหนุ่มถามเสียงแข็ง มองด้วยสายตาดุๆ

“คือว่าฉันต้องออกมาทำงานส่งอาหารนะคะ” ตอบไปแล้วก็แปลกใจ
ว่าเขาจะมายุ่งกับเธอทำไม แค่งานหาเงินให้หนึ่งวันก็พอแล้ว
ไม่ใช่หรือ

“ไม่ได้เรื่อง” เขาดูเธออีกแล้ว แต่กลับยื่นมือออกมาข้างหน้า

“คะ?” ณิชามองมือเรียวยาวแบบผู้ชายที่ไม่เคยทำงานหนักของเขา
แล้วก็อิจฉาไม่น้อย นิ้วมือเรียวยาวเสียจนผู้หญิงอย่างเธอยังอายุ

“โทรศัพท์ของคุณไง แล้วก็ขอบัตรประชาชนคุณด้วย”

“ฉันไม่หนีหรอกค่ะ” เธอตอบเร็ว แต่ก็ยื่นทั้งโทรศัพท์และบัตร
ประชาชนไปให้เขาแต่โดยดี ไม่นานเขาก็ส่งคืนมาให้ แต่คืนแค่โทรศัพท์
อย่างเดียว

“แล้วบัตรประชาชนฉันล่ะคะ”

“เผื่อว่าคุณหนี ผมจะได้ ‘ตาม’ ให้ถึงบ้าน!” เขากะซากเสียงตอบ
ทำเอาสาวร่างเล็กสะดุ้งเฮือก

“ไม่ต้องคะ ไม่ต้องไปถึงบ้าน” ณิชาส่ายหน้าแรงๆ จะให้เขาไปที่บ้าน
ไม่ได้เด็ดขาด แค่นี้เธอกับแม่ก็อยู่กันอย่างยากลำบากแล้ว จึงยืนยัน
หนักแน่น “ฉันจะมาก่ะ”

“พุงนี้หนึ่งทุ่มตรงมาพบผมที่นี่” เขากำชับเสียงเข้ม พร้อมกับส่ง
สายตาเป็นเชิงสั่งว่า ‘ห้ามบิดพลิ้ว’ เด็ดขาด

“ทำไมต้องมาดึกด้วยล่ะคะ ช่วงเย็นได้ไหม”

“ตอนเย็นผมไม่อยู่ ต้องไปปรับฮั่นนี่”

“อ้อ” คนฟังพยักหน้าอย่างคนเข้าใจอะไรบางอย่าง รู้สึกละใจได้โล่ง

เมื่อคิดว่าภรรยาของเขาคงจะมาถึงแล้ว ดังนั้นการมาหาเขาตอนค่ำก็ไม่ใช่เป็นปัญหา

“แล้วผมจะติดต่อไป” เขาบอกพร้อมกับคืนโทรศัพท์ให้

“ค่ะ” นิชารับคำ ไม่ใช่ว่าเธอเป็นคนหัวอ่อนง่ายอะไร เพราะไม่มีทางเลือกต่างหาก หญิงสาวถอนหายใจอีกครั้งแล้วหมุนตัวเดินออกไป แต่ก้าวไปได้แค่สองก้าวก็ถูกเสียงเขม้รั้งไว้ก่อน

“เดี๋ยวก่อน”

“คะ?” สาวร่างเล็กสะดุ้งเฮือก ลนลานว่าตัวเองทำอะไรผิดไปหรือไม่ แล้วจะต้องชดใช้ค่าเสียหายอะไรอีก เพราะแค่นี้เธอก็ไม่มีปัญญาหาเงินมาชดใช้เขาแล้ว

“จะไม่บอกหรือว่าคุณชื่ออะไร”

“อ้อ” สาวร่างเล็กพยักหน้าเบาๆ เมื่อนึกขึ้นได้ว่าจนจะต้องมาทำงานด้วยกันอยู่แล้ว แต่ยังไม่ได้แนะนำตัวกันเลย “ฉันชื่อนิชาค่ะ เรียกสั้นๆ ว่า นาวาก็ได้”

“นิชา...” เขาทวนชื่อเธอพร้อมกับยิ้มมุมปาก แต่เป็นยิ้มที่ทำให้เอาเจ้าของชื่ออดรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้

เขาทำเหมือนรู้จักเธอ

“ฉันไปได้หรือยังคะ” นิชาถามเพราะไม่อยากอยู่กับเขานานนัก และอีกอย่างตอนนี้ก็เลยเวลากลับบ้านแล้วด้วย เธอไม่อยากให้แม่เป็นห่วง

หนุ่มร่างสูงไม่ตอบคำถามนั้น แต่กลับเดินเข้ามาหา แม้ไม่มีท่าทีคุกคาม แต่นัยน์ตาวาววามที่จ้องมองมาอย่างแน่วแน่ทำเอาสาวเจ้าพูดไม่ออกได้แต่ถอยร่นไปเรื่อยๆ จนชนโซฟาด้านหลัง เขาถึงยอมหยุด แต่กระนั้นก็ยังก้มหน้าลงไปหาแล้วถาม

“ไม่ถามล่ะว่าผมชื่ออะไร”

“อ้อ...”

“คุณไม่อยากรู้หรือ”

คนถูกถามกลืนหายใจทันที เสียงห่มต่ำแผ่วไว้ด้วยความลึกลับ
อันตรายทำให้เธอขนลุกอีกแล้ว หว่ายังไม่ทันที่ธิดาจะตอบ มุมปากได้รูป
ของหนุ่มเจ้าของห้องก็ยกยิ้มเล็กน้อย ताเป็นประกาย

“ผมชื่อคิริล” เขาเว้นจังหวะเล็กน้อยพอให้สาวเจ้าได้หายใจหายคอ
จากนั้นจึงบอกชื่อเต็มด้วยเสียงต่ำพริ้ว แต่สลักลงในใจคนฟัง “ผมชื่อ คิริล
อาร์ชาวิน...จำไว้ให้ดีล่ะ”

๒

ลูกหมูสามตัว

บ้านที่นิซาอาศัยอยู่เป็นบ้านจัดสรรในหมู่บ้านโครงการหนึ่ง แม่ไม่ได้อยู่ใจกลางเมืองหลวง แต่ก็ไม่ได้ไกลมากนัก การเดินทางไปมาค่อนข้างสะดวก เพราะเป็นส่วนต่อขยายรถไฟฟ้าและรถไฟใต้ดิน มีรถกอล์ฟรับส่งจากในหมู่บ้าน มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม ทั้งหมดไม่ใช่เพราะนิมนวลผู้เป็นแม่ของนิซาเป็นคนร่ำรวยมีอันจะกิน แต่เพราะความช่วยเหลือจาก 'ใครบางคน' ต่างหาก

ใครบางคนที่ต้องการ 'ซ่อน' สองแม่ลูกไว้

"กลับตึกนะหนู" ลุงยามรักษาความปลอดภัยหน้าหมู่บ้านเอ่ยทัก

"ยุ่งๆ นะคะลุง" นิซายิ้มตอบพลางเอื้อมมือไปแตะออโตการ์ดสำหรับให้ลูกบ้านใช้เข้าออกหมู่บ้าน รोजนไม่กั้นยกขึ้นแล้วจึงชี้เวสป้าคันเก่าเข้าไปด้านใน

หญิงสาวบังคับเวสป้าไปตามทางที่ประดับด้วยเสาไฟเป็นระยะๆ จนกระทั่งเกือบถึงในสุดของหมู่บ้านจัดสรร ก็มาถึงบ้านทรงโมเดิร์นทรอปิคัลขนาดสามห้องนอน มีรั้วรอบขอบชิดและไม้พุ่มตกแต่งตามแนวกำแพง ต่าง

จากบ้านหลังอื่น

บ้าน...ที่เธอไม่เคยกล้าเรียกว่า ‘บ้าน’ ได้อย่างเต็มปาก

ธิดาก้าวลงจากรถมาเปิดประตูรั้ว พลันตากลมโตก็หรีดเล็กน้อย
เมื่อเห็นว่าภายในบ้านมีรถยนต์หุ้คันหนึ่งจอดอยู่ ต่อให้ไม่บอกเธอก็รู้ว่า
เป็นใคร

คน ‘บ้านนั้น’ อีกแล้ว

แน่นอนว่าเธอไม่อยากข้องเกี่ยวกับคนพวกนั้นเลยสักนิด เธอแค่
อยากอยู่เฉยๆ กับแม่ แต่การที่พวกเขายังมาข้องแวะด้วยเสมอนี้ต่างหาก
ที่จะทำให้แม่เธอตัดสินใจไม่ได้เสียที

“นาว” เสียงอ่อนหวานในใจดีของนิมนวลดังขึ้นทันทีที่ธิดาเดินเข้ามาถึง
นาที่นี้ถึงไม่อยากทักก็คงไม่ได้แล้ว

“ค่ะแม่” เธอยิ้มเนือๆ แล้วหันไปหาชายหนุ่มร่างสูงอีกคนที่กำลัง
เดินออกมาเช่นกัน

ธิดามองชายหนุ่มที่แม้ว่าตอนนี้จะดีใจมากแล้ว แต่ยังคงสวมสูทผูก
เนกไทเรียบร้อย ผมสั้นตามสมัยนิยมถูกเซตให้เสียไปด้านหลัง เผยให้เห็น
ไบหน้าหล่อเหลาคมคาย ดวงตาคมออกยาวรีเล็กน้อย จมูกโด่ง ริมฝีปาก
บาง มีไฟเล็กๆ ที่มุมปากลางก่อนมาทางซ้ายที่ถ้าไม่มองให้ดีก็แทบไม่เห็น
ทุกอย่างส่งเสริมให้เขาดูภูมิฐาน น่ายำเกรงตามหน้าที่การงาน

“สวัสดิ์ค่ะคุณศีล” เธอยกมือไหว้ ‘สาธุการ’ หรือ ‘ศีล’ อาจารย์
มหาวิทยาลัยชื่อดัง ปัจจุบันเขาคือสมาชิกพรรคการเมืองใหญ่ ผู้ที่เจริญรอย
ตาม ‘เจ้าของบ้าน’ ที่เธออยู่อาศัยกับแม่เฒ่าเอง

“ทำไมนาวกลับช้าขนาดนี้” นักการเมืองหนุ่มถาม เสียงทุ้มต่ำของเขา
ให้ความรู้สึกอบอุ่น อ่อนโยน บ่งบอกว่าเขาเป็นคนใจดีมากคนหนึ่ง

“นาวแวะเอาอาหารไปแบ่งเด็กๆ ที่สถานธรรมมาด้วยค่ะ” ธิดาตอบ
พร้อมกับชูถุงอาหารเย็นชนิดขึ้นให้ผู้อวุโสกว่าทั้งสองดูเป็นการยืนยัน

“ทีหลังอย่ากลับดึก มันอันตราย คุณน้าเป็นห่วงนาวมาก”

น้ำเสียงนั้นคล้ายจะดูแต่ไม่ดู คงเพราะรอยยิ้มที่น้อยคนนักจะได้เห็น ทำให้เธออดยิ้มตามไม่ได้เวลาเห็นฟันกระต่ายของชายหนุ่มตรงหน้า สาธุการเป็นคนใจดีมาก ด้วยเหตุนี้เอง ต่อให้เธอไม่ชอบ ‘คนบ้านนั้น’ อย่างไร แต่สาธุการคือข้อยกเว้น

เขาเป็นคนดี...ดีเกินไปด้วยซ้ำ ดิฉันทุกครั้งที่เธอคิดจะทำหมางเมินใส่ทีไร ก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนางแม่ดชั่วร้ายทุกที

ฉินซาได้แต่ยิ้มแต่ เธอไม่ตอบ ไม่รับปากเลยแม้แต่คำเดียว รอจนสาธุการลากลับไปแล้ว จึงหิ้วถุงอาหารเข้ามาในครัว โดยมีรวงอวบอิมของนิมนวลตามเข้ามาติดๆ

“ทำไมวันนี้กลับตึกละลูก แล้วอาหารพวกนี้อีก” คนเป็นแม่ถามพร้อมกับแกะยางที่รัดถุงอาหารอย่างชำนาญ ทำทุกอย่างอย่างตั้งใจ เป็นภาพที่ลูกสาวเห็นจนชินตา จึงอดไม่ได้ที่จะขยับไปกอดแม่ไว้จากด้านหลัง

“แม่ไม่โกรธหรือที่นาวกลับช้า” ฉินซาถามแล้วหอมแก้มที่เริ่มมีริ้วรอยตามวัยของแม่ ไม่มีแม่คำด่าไม่ว่าเธอจะทำผิดกี่ครั้งก็ตาม

“แม่จะโกรธหนูทำไมละลูก”

“ก็แบบ...” ลูกสาวยิ้มซุกซน หอมแก้มแม่อีกฟอดใหญ่ แล้วถามที่เล่นทีจริง “แบบว่านาวแอบไปทำอะไรมานะ”

“นาวจะทำอะไรล่ะนอกจากทำงาน” นิมนวลคลี่ยิ้ม นำอาหารไปอุ่นในไมโครเวฟ แล้วจึงหันมาหาลูกสาว “แม่รู้ว่านาวทำงานพิเศษเยอะ แต่แม่ไม่อยากจะให้นาวทำเลย”

“แม่ให้นาวทำเถอะ นาวแค่อยากช่วย ไม่อยากให้เราพึ่งบ้านนั้นมากเกินไป”

“นาว...” นิมนวลปราชญ์ลูกสาว แต่แม่ตัวดีจะฟังสักนิดหรือก็ไม่ แถมยังฉีกยิ้มให้อีกต่างหาก

“นี่ก็รับงานพิเศษมาอีกนะเนี่ย ลูกสาวแม่เก่งไหม” ลูกสาวตัวดีถามพร้อมกับยิ้มโอ้ๆ พยายามเบี่ยงประเด็น แต่แม่ไม่คล้อยตามง่ายๆ

“นาวลดงานพิเศษลงดีไหมลูก อีกเทอมเดียวหนูก็จะเรียนจบแล้ว”

“จริงๆ นะแม่ นาวจะเลี้ยงแม่เอง” นิชาลอยหน้าลอยตาตอบ ทำไม่รู้ไม่ชี้ด้วยการหยิบซองมาตักเย็นตาโฟที่ซื้อมาตั้งแต่เที่ยง แล้วสร้างท่าตาโต ทั้งที่ความจริงแล้วเธอไม่รู้รสด้วยซ้ำ “อร่อยมากเลยแม่ แม่ลองชิมสิ”

“คุณศีลเขามาถามเรื่องนาวจะฝึกงาน” นิมน์วลงมองลูกสาวตัวแสบ แล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ พุดต่อด้วยน้ำเสียงจริงจัง “คุณศีลเขาเป็นห่วง ถ้านาวยังไม่มีที่ฝึกงานก็ไปฝึกงานกับคุณศีลได้”

“ไม่ต้องห่วงหรอกจ้ะ อาจารย์มีที่ให้เลือกเยอะ นาวไม่เข้าไปที่พรรคให้บ้านนั้นเสื่อมเสียเพราะเราเน่ยน” เธอตอบยิ้มๆ จมยซัมเย็นตาโฟออกไปทันที

“นาวนะ” นิมน์วลได้แต่ถอนหายใจในความดื้อตาใสของลูกสาว แต่ก็ไม่ว่าอะไร ได้แต่ปล่อยเลยตามเลยเหมือนทุกที

แม้ว่าเมื่อวานชีวิตของนิชาจะซลุกซลักเกินไปบ้าง ทว่าก็ไม่ได้เลวร้ายจนเกินไป ทุกปัญหามีทางออกเสมอ ต่อให้วันนี้เหนื่อยยากเพียงใด แต่อีกไม่นานวันร้ายๆ จะผ่านไป พอถึงรุ่งเช้าก็จะเป็นวันใหม่ให้ได้เริ่มต้นใหม่เสมอ

หญิงสาวร่างเล็กลุกจากที่นอนแล้วบิดกายเบาๆ อย่างเกียจคร้าน วันนี้เธอตื่นช้ากว่าเวลาปกติเล็กน้อย แต่ถึงจะช้เกียจแค่ไหน สุดท้ายเธอก็จำต้องลุกขึ้นอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วออกจากห้องนอนลงไปชั้นล่าง

กิจวัตรประจำวันคือลูกมาช่วยแม่ทำกับข้าวแต่เช้า จากนั้นจึงพาผู้เป็นแม่ซ้อนเวสป้าคันเก่าไปใส่บาตรหน้าหมู่บ้าน หลังจากกินมื้อเช้ากับแม่แล้ว เธอก็เดินทางด้วยรถไฟฟ้าต่อรถไฟใต้ดินมาจนถึงมหาวิทยาลัย

“ทางนี้จะลูกสาว” เสียงออกห้าวของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น

นิชารีบหันไปตามเสียงคุ้นเคย เห็น ‘ปริมา’ หรือ ‘ปริม’ สาวลูกครึ่งไทย-นอร์เวย์ตาคมผมยาวกำลังโบกมือให้เธอด้วยมาตราวกับนางงาม

จักรวาล ชนิดที่ว่าทุกสายตาในโรงอาหารล้วนหันมามองเป็นจุดเดียว นิชาหัวเราะแล้วเดินไปนั่งลงตรงข้ามปริมา

“สวัสดีปลิง” สาวหน้าใสแก้มเรียวเรียกชื่อเล่นของเพื่อนสนิทให้เพื่อนไปจากเดิม

แล้วก็ไต่ผล สาวสวยหุบยิ้มทันควัน ปรายตามองจิกเพื่อนพร้อมทั้งเรียกเสียงหัว “อ๊านว!”

“แกก็เบาๆ หนอย่นาปริมา แค่นี้เขาก็หัวเราะแกเป็นกะเทยกันทั้งคณะแล้วนะ” นิชาปรามเพื่อน แต่ตัวเองกลับหัวเราะเสียงดัง

“แล้วไงใครแคร์” สาวสวยประจำคณะยกไหล่ด้วยจริตเกินหญิง บ่งบอกว่าไม่แยแสเลยสักนิดตามประสาสาวมั่น แล้วจึงมองเพื่อนอย่างต้องการจับผิด

“อะไร” คนถูกจ้องถามงงๆ

“ทำไมตาแกค้ำๆ เมื่อวานฉันโทร. ทาก็ไม่รับสาย”

“ยุ่งๆ นะ” นิชาบอกปิด ไม่อยากบอกเพื่อนว่าเมื่อวานเธอเจอמרסุมชีวิตอะไรมาบ้าง และอีกอย่างมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร แคไปเป็นแม่บ้านเท่านั้น แล้วจึงชวนเพื่อนเปลี่ยนเรื่อง “แล้วนี่แก้มมาหรือยัง”

“นั่นไง” ปริมาพยักพยิตไปยังทางเข้าโรงอาหาร “พูดถึงก็มาพอดี ลอยละล่องมาแล้วนั่น”

นิชาหันไปมองตามที่เพื่อนบอก จึงเห็นเพื่อนสาวคนสนิทอีกคน ‘คะนิงนิจ’ หรือ ‘แก้มใส’ สาวน้อยร่างอวบอ้อมที่มักสวมชุดนักศึกษาตัวโคร่ง จนชินตากำลังเดินกอดหนังสือตรงมาหา ในมือมีของกินมาด้วยอีกตามเคย

“เมื่อเช้าแก้มตื่นมาทำอาหาร ก็เลยทำแซนด์วิชมาฝากปริมากับนาวด้วย” คะนิงนิจบอกพร้อมกับยื่นถุงแซนด์วิชแฮมชีสฝีมือตัวเองให้เพื่อนทั้งสองอย่างเอื้อเฟื้อ

“ไม่เอาอะ อ้วน” ปริมาส่ายหน้าทันทีแบบไม่ต้องคิด เพราะรับงานนางแบบด้วย จึงไม่อาจกินอะไรตามใจปากได้

ความจริงแล้วปริมาเป็นคนสวยมาก แต่เพราะหุ่นสูงเพรียว เครื่องหน้าคมคาย ใบหน้ามีมุมกรามสวย แถมความสูงถึงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้า เซนติเมตรกับผิวพรรณสีน้ำผึ้งนวลเนียนเกินกว่าจะพบเห็นได้ทั่วไป ทำให้ถูกหลายคนตั้งข้อสงสัยว่าเป็นหญิงแท้จริงหรือไม่

“ปริมาไม่เอา แต่ฉันเอา” นิชาคว้าแซนด์วิชจากมือคะนิงนิจ เพราะรู้ดีว่ารสมือเพื่อนดีแค่ไหน เรียกได้ว่าทำอาหารหรือทำขนมมาฝากที่ไร เธอจะไม่มีวันพลาดเด็ดขาด

“อีกนิดเดียวแกก็จะตามแถมไปแล้วนะไอ้นาว” สาวสวยอดค่อนขอต่อไม่ได้ เพราะจริงๆ ก็ชอบอาหารฝีมือคะนิงนิจมาก แต่เพราะเธอกินข้าวเข้ามาแล้ว กินพร่ำเพรื่อไม่ได้ เลยไปแวะหาเพื่อนแทน

“กินๆ ไปเถื่อน่าปริมา จะกินหรือไม่กินสุดท้ายคนเราก็ตายอยู่ดี” ว่าแล้วนิชาก็หัวเราะเสียงดังลั่นไม่ต่างจากคนเสียสติ เรียกว่าหัวเราะได้ แม้แต่เรื่องที่ไม่ควรจะหัวเราะ จนคนอื่นๆ หันมามองอีกครั้ง แต่สามสาวก็ไม่ได้สนใจ เอาแต่นั่งคุยกันไม่หยุด

“แกมันอย่างนี้แหละไอ้นาว แล้วไง จะกลิ้งตามแถมมันได้แล้วนะ” นางแบบสาวเวยบางร่างน้อยที่สุดในกลุ่มออกปาก

ทว่าสิ่งที่ปริมาพูดจะเข้าหัวนิชาสักนิดหรือไม่ ทั้งยังหันไปหาเพื่อนสาวน้อยร่างอวบแล้วเติมพินสุ่มไฟเสียอย่างนั้น

“แถมๆ ไอ้ปลิงมันว่าแถมอ้วน แถมยอมได้หรือ”

“ก็แถมอ้วนจริงๆ นี่” ถ้าเป็นคนอื่นคงจะโกรธจนไม่พูดกันไปแล้ว แต่คะนิงนิจกลับยิ้มรับตาหยี ทำเอาสองสาวได้แต่ถอนหายใจ

“ฉันหลวมตัวมากบพวกแกสองคนได้ไงเนี่ย โดยเฉพาะกะนะไอ้นาว ทำไมเวลาอยู่ในบ้านกับนอกบ้านถึงได้ต่างกันขนาดนี้” ปริมาหันมาตวัดตามองค่อนนิชา โดยมีคะนิงนิจพยักหน้าเห็นด้วย เพราะทั้งสองเคยเจอแม่ของนิชา แล้วก็ต้องแปลกใจ เพราะเวลานิชาอยู่กับแม่นั้นเรียบร้อยมาก ดูนุ่มนวลใจเย็น ต่างกับนิชาที่แสนขวางโลกและหัวร้อนตอนอยู่กับพวกเธอ

“เลิกพูดเรื่องของฉันเถอะนะ” ถูกเพื่อนชักหนักเข้า เธอก็ชวนเปลี่ยนเรื่องเสียอย่างนั้น “จะไปกับได้หรือยัง ต้องไปหาอาจารย์ที่ปรึกษาอีกนะ”

“ไปสิ”

สามสาวเดินออกจากโรงอาหารอาคารเรียนรวมมุ่งหน้าไปที่คณะ แต่ระหว่างทางพบนักศึกษามากมายที่กำลังไปยังเวทีกลางหน้าหอสมุด บริเวณนั้นมีเครื่องเสียงดังกระหึ่ม ไหนจะรถลีมูซีนมากมายทั้งทางโทรทัศน์และโซเชียลมีเดีย ทำเอาทั้งสามได้แต่มองหน้ากันงงๆ กระทั่งเดินผ่านเวทีปราศรัยของนักการเมืองชื่อดัง

ตายละ นั่นสาธุการ!

ธิดาหันหลังขวับ ไม่อยากให้นักการเมืองหนุ่มเห็นว่าเธออยู่ตรงนี้แต่เข้าไปแล้ว เพราะทันทีที่เธอหันหลัง สาธุการก็ตรงมาหาทั้งยังร้องเรียกเสียงดัง

“นาว!”

คนถูกเรียกสะดุ้งเฮือก ไม่คิดว่าเขาจะเรียกเธอเสียงดังขนาดนี้ เพราะตอนนี้อยู่นอกบ้าน ไม่มีใครรู้ความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างเธอกับสาธุการ และเธอเองก็ไม่อยากให้ใครรู้ว่่านักศึกษาธรรมดาๆ อย่างเธอทำไมถึงไปรู้จักคนใหญ่คนโตระดับนั้นได้ เธอจึงรีบวิ่งออกไปทันที ท่ามกลางความแปลกใจของเพื่อนๆ ทั้งสองคน

“ไฉนนา ระวัง!” ปริมากร้องลั่น

ธิดาหันไปตามเสียงเพื่อน ทว่าหันกลับมาอีกทีก็เห็นชายหนุ่มสวมแจ็กเก็ตหนังสีดำคนหนึ่งกำลังไถสเก็ตบอร์ดมาทางพวกเธอค่อนข้างเร็ว จะกลับตัวหันหลังก็ไม่ทันแล้ว และเขาก็หยุดไม่ทันเช่นกัน ผลของการที่ต่างคนต่างไม่ทันระวังและไม่อาจหยุดเท้าตัวเองได้ทัน คือการประสานงากันอย่างแรงยิ่งกว่าศึกช้างชนช้างเสียอีก

โครม!

“นาว!” คะเนิงนิจและปริมารีบวิ่งไปหาเพื่อนทันที แต่ช้ากว่านักการ-

เมืองหนุ่มที่ปราดไปประคองหญิงสาว

“โอ้ย...” ณิชาร้องเบาๆ ร่างเล็กถึงกับล้มกันจำเริญดูไม่เจิด ลำพียงชนกับคนอื่นนะไม่เท่าไร แต่ล้มกันกระแทกนี้ไม่ใช่เรื่องดีเลย

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า” สาธุการถามเสียงเครียด ตาคมมองสำรวจเนื้อตัวสาวในอ้อมแขน ไม่สนใจสายตานับร้อยคู่ที่มองมาอย่างสนใจ ทำเอาณิชายากจะบ้าตาย

ทำไมเขาไม่ระวังตัวบ้างเลย!

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ”

“นาว” นักการเมืองหนุ่มทำหน้านิ่ว เขาขยับไปใกล้ แต่สาวเจ้าขยับหนี

“ฉันไม่เป็นไรจริงๆ นะคะ” เธอมองนักการเมืองหนุ่มอย่างไม่สบอารมณ์ ส่งสายตาเตือนเขาว่าตอนนี้อยู่ข้างนอก ถ้าไม่ยากให้มีเรื่องฉาวโฉ่ตามมาก็ควรขยับออกห่างไปเสีย ไม่อย่างนั้นเรื่องใหญ่แน่นอน

สาธุการถอนหายใจ สีน้หน้าแววตาไม่สบอารมณ์นัก แต่ก็ยอมถอยไปแต่โดยดี พอดีกับที่เพื่อนๆ ของณิชาก้าวเข้ามา

“เกเป็นอะไรหรือเปล่า” ปริมาถามอย่างร้อนใจ ส่วนคณะนั่งหน้าซีดไปแล้วตามประสาคนช็อกแล้ว

ณิชาก็ไม่ตอบ เธอเงยหน้ามองคู่กรณี พบว่าเขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าหล่อเหลาคมคายแบบคนไทยเชื้อสายจีน แต่ดูนิ่งเฉยเย็นชาไปนิด เขาเดินมาหาแล้วช่วยพยุงเธอขึ้นมา

“ขอโทษ” เขากล่าวอย่างเฉยชา สีน้หน้าไร้อารมณ์ แต่แววตาแสดงออกถึงความจริงใจ

“ไม่เป็นไร เราก็ไม่ทันระวัง” ณิชาทักหน้าเบาๆ เธอเองก็มัวแต่หนีสาธุการจนไม่ทันมอง และอีกอย่างคือ ถึงแม้ผู้ชายตรงหน้าจะดูเฉยชาไปนิด แต่แววตาจริงใจนั้นบ่งบอกว่าเขารู้สึกผิดจริงๆ เธอจึงไม่ถือโทษ

“จะพาไปหาหมอ” หนุ่มหล่อที่สวมแจ็กเก็ตดำพูดกับณิชาก็จริง แต่

ปรายตามองไปทางนักรการเมืองที่ยืนห่างออกไปเล็กน้อยด้วยความสงสัย แล้วจึงคว้ามือหญิงสาวไปทันที

“เดี๋ยวก” นิซาร้องเสียงหลง เธอขึ้นตัวไว้ แต่สู้แรงคนตัวโตกว่าไม่ได้ เจ็บก็เจ็บอยู่หรอก แต่ตกใจมากกว่าที่อยู่ๆ ก็ถูกคนแปลกหน้าลากไปขึ้นมอเตอร์ไซด์ที่จอดอยู่ไม่ไกลจากลานกิจกรรมหน้าตาเฉย โดยที่เพื่อนเธอและเพื่อนๆ ของเขารั้งไว้ไม่ทัน

“เดี๋ยวลีธนะ” สาวหน้าหวานพยายามเรียก แต่นอกจากเขาจะไม่ฟังแล้ว ยังหันมามั่นหมวกกันน็อกให้แล้วบอกเสียงขมิ้ม

“สวมไว้แล้วนั่งดีๆ ถ้าไม่ยากตกลงไปเจ็บกว่าเดิม”

นิซามองสีหน้าไร้อารมณ์ของเขาแล้วยิ่งมีนงงกว่าเดิม เธอจะปฏิเสธแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว เพราะพูดจบเขาก็แก้ง้อกรถแรงๆ จนเธอต้องรีบคว้าแฮนด์ไว้ก่อนจะตกลงไปอย่างที่เขาชู่อัจฉริยะ

กว่านิซาจะไปทำแผลที่โรงพยาบาลเสร็จจนกลับมาถึงมหาวิทยาลัย ก็เลยเวลาพบอาจารย์ที่ปรึกษาไปแล้ว เพราะอาจารย์มีสอนต่อ และที่โรงพยาบาลก็คนเยอะจนรอไม่ไหว ต้องมารอคิวที่คลินิกต่ออีก หนึ่งชั่วโมง เจ็บเกตุดำ หรือที่นิซาเพิ่งรู้ว่าเขาชื่อจริงว่า ‘อนล’ เรียนอยู่ชั้นปีที่สี่ ปีเดียวกับเธอ แต่เรียนรัฐศาสตร์ เอกการเมืองและการปกครอง จึงขี่มอเตอร์ไซด์มาส่งเธอที่ร้าน ‘ลูกหมูสามตัว’ ร้านชาบูร้านประจำที่เธอกับเพื่อนๆ ชอบนั่งกินด้วยกัน

“ขอบใจนะ” นิซาบอกทันทีที่ลงจากมอเตอร์ไซด์คันใหญ่ แล้วถอดหมวกกันน็อกคืนให้นอนล

“อ้อ” หนึ่งหน้าหนึ่งพยักหน้าเล็กน้อย พร้อมกับจ้องหญิงสาวตรงหน้าแน่น “ขอโทษเธอด้วย”

“ไม่เป็นไร” เธอยิ้มให้ ตั้งใจจะยื่นรอส่งเขาก่อน แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ไปไหนเสียที เลยต้องถาม “เธอไม่กลับเหรอ”

“ว่าจะหาอะไรกินก่อน” ปากเขาบอกว่าหาอะไรกิน แต่สายตากลับ
จ้องไปยังร้านชาบูลูกหมูสามตัวตาไม่กะพริบ

เอาแล้วไง ถ้าไม่ชวนเขาด้วย จะดูไรมารยาทไปหรือเปล่า

ธิดาทำหน้าบ่นยาก กลัวเขาจะคิดว่าเธออ่อย เพราะอย่างไรเสียเขา
ก็อยู่ในข่ายหน้าตาดีมาก ในขณะที่เธอดูธรรมดา มองหาทั่วไปได้ตาม
ท้องถนน แต่สุดท้ายเธอก็อ่อยชวน

“กินด้วยกันไหมล่ะ”

“ฉันเลี้ยงเอง”

“เฮ้ย!” สาวร่างเล็กสะดุ้ง เธอแค่ชวนตามมารยาท แต่เขากลับจะ
เลี้ยงเสียอย่างนั้น

“โธ่โทษที่ชวนเธอไง” อนาคตหมวกกันน็อกออก ก่อนจะวาดขยายาวๆ
ก้าวลงจากมอเตอร์ไซด์คันใหญ่ด้วยท่วงท่าสวยงามแต่ทรงพลัง

เหได้อีก...

แม้แต่คนที่ไม่ค่อยยุ่งเรื่องผู้ชายอย่างธิดายังอ้าปากค้าง เพิ่งสังเกต
ตอนนั้นเองว่าอนลก็หน้าตาดีไม่หยอก เฟลๆ เป็นพระเอกละครหรือน
นายแบบได้สบายๆ ติดที่ไม่ค่อยยิ้ม หน้าตาบูดบึ้งจนเหมือนคนหยิ่ง แต่
พอรู้จักจริงๆ แล้วเขาก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร อย่างน้อยก็รู้สึกผิดจริงๆ ที่เ
สเกตบอร์ดมาชนเธอ

“มาเถอะ”

เสียงเข้มของนักศึกษาหนุ่มทำให้ธิดาได้สติ จะเรียกเขาไว้ก็ไม่ทัน
เพราะทันทีที่พูดจบเขาก็เดินนำเข้าไปด้านในทันที เธอได้แต่ถอนหายใจใน
ความแปลกประหลาดของเขา แต่ก็เดินตามเข้าไปแต่โดยดี

สองสาวคะเน็งนิจและปริามามาถึงร้านลูกหมูสามตัวก่อนแล้ว แรก
ทีเดียวทั้งสองดูแปลกใจไม่น้อยที่เห็นอนลเดินเข้ามาในร้าน เพราะชายหนุ่ม
มีสีหน้าตาบึ้งตึงตลอดเวลา ไหนจะการที่เขาสวมแจ็กเก็ตหนังสีดำเดินหัว

หมวกกันน็อกเข้ามาในร้านด้วยท่าทางเหมือนนักเลงจะมาหาเรื่องคนอื่นอีก ทำเอาสองสาวพาไปเล็กน้อย แต่ไม่นานก็พูดคุยกันได้อย่างลื่นไหล

หรือจะพูดให้ถูก มีเพียงนิชากับปริมาเท่านั้นที่เอาแต่ชวนคุย นานๆ ोनจะตอบสักคำ ส่วนคะนึงนิจนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะเอาแต่นั่งกินเงียบๆ แล้วคอยมองออกไปนอกร้านอย่างหวาดผวามือเหมือนกลัวใครจะมาหาเรื่อง

“นี่นา” สาวสวยที่สุดในกลุ่มใช้ด้ามตะเกียบสะกิดเพื่อน

“อะไร”

“แกรู้จักคุณสาธุการด้วยหรอ” หลังจากนั่งกินกันไปคุยกันไปจนสามสาวและหนึ่งหนุ่มคุ้นเคยกันดีแล้ว ปริมาก็เข้าประเด็นที่สงสัยทันทีโดยไม่คิดอ้อมค้อมเลยสักนิด

คำถามของนางแบบสาวสวยทำให้ทุกสายตาจับจ้องมาที่นิชาก็เป็นจุดเดียว คนถูกจ้องทำหน้าป้านยาก สมองเริ่มประมวลผลว่าจะโกหกอย่างไรดี

“จึ้น...”

“โกหกตกนรกนะไอ้นาว แกเข้าออกวัดเป็นว่าเล่น ผิดศีลข้อสี่ไม่ได้นะเว้ย” ปริมาดักคอ

“ก็เหม...” นิชาลากเสียงยาว รู้ว่าเพื่อนสองคนอยากรู้อยากเห็นมาก โดยเฉพาะคะนึงนิจที่ถึงไม่พูด แต่ก็นั่งจ้องเธออย่างตั้งอกตั้งใจจนอดหัวเราะไม่ได้

“แกจะเหมอีกนานไหมไอ้นาว ออกันจะแตกอยู่แล้วเนี่ย” ปริมาไว้ออกมาอย่างทนไม่ไหว ทำเอาคนถูกถามหัวเราะร่วน

“ใครก็รู้จักใช้ไหมล่ะ เขาเป็นนักการเมืองไง”

“แต่เราว่าเราได้ยินคุณสาธุการเรียกชื่อนาวนะ” คะนึงนิจตั้งข้อสังเกต

“เฮ้ย พวกแกฟังผิดหรือเปล่า” นิชาส่ายหน้าแรงๆ ไม่ยอมรับง่ายๆ “เรียกว่าน้องนะ เราไม่ได้เรียกชื่อฉัน”

“แต่...”

“อย่าไปรู้จักเลยนะดีที่สุด” อนลแทรกขึ้นมา ก่อนที่ปริมาจะพูดจบ ทำเอาสามสาวได้แต่นั่งงงๆ แต่เขาไม่ขยายความเลยสักนิด พอพูดจบก็เดินไปจ่ายเงินค่านูฟเฟต์ให้ทุกคน แล้วขอตัวเดินออกไปทันที

“ประหลาดคน” สาวสวยหน้าคมมองตามร่างสูงที่เดินออกไปจนลับตาอย่างงงๆ ที่อยู่ๆ เขาก็ลุกไปไม่พูดอะไรเลยสักคำ

“เขาบอกว่ามีเรียนตอนบ่ายนะ” นิชาชักไหล่เบาๆ แล้วกินต่อ

“ทำไมไม่รู้” สาวตาคมหรีตตามองอย่างจับผิด ทว่าคนถูกมองไม่รู้ตัวสักนิด ยังคงก้มหน้ากินชาบูจุ่มซีสเยิ้มอย่างเอร็ดอร่อย

“ก็เขา...แค่ๆๆ” ผลของการพูดไปกินไป ไม่ทำตามมารยาทที่แม่พร่ำสอน คือซีสติดคอเกือบตาย เตื่อตร้อนคะนึงจึงต้องทุบหลังให้เพื่อนเบาๆ...แต่ดังแฉก!

“แค่ๆ!” นิชาไอเสียงดังแล้วหันไปตวัดตามองค้อนเพื่อนตัวอวบ “ขอบใจแถม แต่อีกนิดหน้าฉันก็จะจุ่มหม้อชาบูแล้วละ”

“เหะๆ” คะนึงนิจหัวเราะเจื่อนๆ แล้วลูบไหล่เพื่อน “แถมตกใจนะ”

“อย่ามากลบเกลื่อนไฉนาว บอกมาว่าแสร้งได้ไฟเซามีเรียนต่อ” สาวสวยทำหน้าเลอหลาแล้วชักต่อ “แกไปสนทนากับตอนไหนวะ”

“ก็เมื่อกี้ไง”

“แค่ซ่อนมอเตอร์ไซค์เนียนะ” ปริมาหรีตตามองเพื่อนอย่างต้องการจับผิด “หรือว่าไฟเซาชอบแก นั่นของดีพวกรัฐศาสตร์เลยนะเว้ย”

“พูดอะไรนะไอปริม” ถ้าเป็นเรื่องอื่นนิชาก็พอจะมองโลกในแง่บวก จนเกือบเข้าขั้นเป็นบ้าหลงตัวเองไปแล้ว แต่เรื่องนี้เธอทำใจคิดเข้าข้างตัวเองไม่ได้จริงๆ คิดหรือว่าเธอไม่รู้ว่หนังหน้าเธอเป็นอย่างไร แล้วใบหน้าสวรรค์ประทານอย่างอนลเป็นอย่างไร

ระหว่างอนลกับเธอนั้นก็เหมือนเทพบุตรกับสัณหาเวสตีๆ นี่เอง!

“เขาอาจจะชอบของแปลก” ปริมายังคงคิดหาเหตุผลต่างๆ นานา “ฉันเคยเข้าประกวดดาวเดือนมหา'ลัยพร้อมเขา แก่เชื่อไหมว่าคะเนเขาได้

เป็นเดือนมหา'ลัยปาดหน้าพวกวิศวะกับแพทย์เลยนะ แต่เขาหนีการประกวดซะนั้น เลยไม่ได้อะไร แต่แค่ซื้อนายไฟนั่นก็กระฉอนไปทั่วแล้วละว่ามีรัฐศาสตร์ลั้มพวกวิศวะได้”

“แต่แกมว่านาวอย่าย่งเลยจะดีกว่า” น้อยครั้งที่คะเน็งนิจจะไม่คล้อยตามเพื่อน สร้างความสงสัยให้ทั้งฉิชาและปริมาไม่น้อย

“ทำไมละแกม” ฉิชาถาม

“ก็...แกมดูชาว ไฟเขาเป็นแกนนำนักศึกษาณะ เรียกว่ายุ่งไงดี แบบว่าพวกชอบคิดอะไรแปลกๆ แล้วคัดค้านพวกนักการเมืองนะ อาจจะโดนหมายหัว”

“ชอบใจแกม ฉันจะได้ห่างเขา ฉันไม่อยาหาเรื่องใส่ตัว” และที่สำคัญ...เธอไม่อยาหาเรื่องให้สาธุการด้วย

“ทำไมเชื่อง่ายจัง ปกติแกต้องเถียงก่อนสินาว” นางแบบสาวสวยยังไม่ยอมจบประเด็นง่ายๆ แล้วเริ่มไล่ต้อนเพื่อนอีกครั้ง “หรือว่าแกรู้จักกับคุณสาธุการจริงๆ”

“ใช่ที่ไหนเล่า ฉันแค่ไม่ยาก็ให้เรื่องยุ่งๆ ตามมาเท่านั้นเอง” ฉิชาส่ายหน้าแรงๆ แล้วหันมาสนใจชีสถ้วยใหม่ที่เพิ่งมาเสิร์ฟ

เมื่อชายหนุ่มเดินไปจ่ายเงินล่วงหน้าแล้วหายหน้าหายตาไป ก็ไม่จำเป็นต้องกินแบบมีมารยาทอีกต่อไป สามสาวจึงได้แต่มองหน้ากัน สายตาทั้งสามคู่สอดประสาน แม้รูปร่างหน้าตาและนิสัยจะต่างกันสุดขั้ว แต่เพราะเป็นเพื่อนกันมานานจึงรู้ใจกันเป็นพิเศษ ชนิดที่ว่าพอสบตาสื่อความนัยไปในทางเดียวกันแล้ว ทั้งสามก็ลงมือกินชาบูจุ่มชีสแซ่บของตัวเองอย่างเมามัน

เห็นเพื่อนทั้งสองสนใจแต่ของกินแล้ว ฉิชาก็ลอบถอนหายใจโล่งอกทีอย่างน้อยก็ไม่ต้องสาธยายเรื่องเหม็นเน่าฉาวโฉ่ภายในครอบครัวตัวเองให้ใครฟัง เรื่องบางเรื่องก็ควรกลบฝังไว้ลึกที่สุด...ให้มันเป็น ‘ความลับ’ ต่อไปก็พอ

ทว่าสิ่งหนึ่งที่ฉิชาไม่ทันคิด...ในโลกนี้ไม่มีที่ให้ ‘ความลับ’ อย่างที่

เธอดิด

เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับธิดาในวันนี้อยู่ในสายตาหนุ่มไทย หน้าเข้มและรายงานส่งตรงถึงเจ้านายตลอดเวลา

ศิริลสั่งการให้วุทธิหาข้อมูลของนักการเมืองหนุ่มไฟแรงคนนี้มาให้เร็วที่สุด เขาสงสัยความสัมพันธ์ของธิดากับนักการเมืองที่ชื่อสาธุการ... มีอะไรซ่อนอยู่กันแน่

คิวเข้มเห็นตาคุมคุมมัดแทบเป็นปม เขาเอาแต่นั่งอ่านข้อมูลที่ผู้ช่วยส่งมาให้ จนกระทั่งได้ยินเสียงเล็กๆ ดังขึ้นเสียก่อน

“อึ้งเค็ลลล”

ศิริลหันไปตามเสียง แล้วก็เห็นเด็กหญิงตัวอ้วนกลมวัยสี่ขวบกว่าวิ่งเข้ามาหา โดยมีร่างสูงใหญ่ของผู้เป็นพ่อและคุณแม่สาวหน้าใสที่ตอนนี้น้ำหนักอึ้งขึ้นไม่น้อยเดินตามหลัง

“สวัสดีน้ำริน” คุณอาหนุ่มเอ๋ยทักพร้อมกับอ้าแขนรับหลานสาวตัวกลม ขึ้นมานั่งตัก จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นยกคิ้วทำท่ายพิชัย แล้วยิ้มทักทายพี่สะใภ้หน้าใส “ใกล้ถึงกำหนดคลอดหรือยังน้องเนย”

“ใกล้แล้วค่ะ อีกสองเดือน” นวินดายิ้มตอบ แล้วย่นำกระเป๋านักเรียนของลูกสาวไปเก็บในห้องนั่งเล่น ปล่อยให้พี่น้องได้คุยกันตามลำพัง

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่” ราฟณถามเสียงเรียบ ใบหน้าหล่อเหลาเคร่งขรึม จนยากจะคาดเดาความคิด แววตาเยือกเย็นมักทำให้คนถูกมองร้อนๆ หนาวๆ ไปตามๆ กัน

แต่แน่นอน...นิยน์ตาคุมปลาบคูนั่นไม่ได้ผลกับคนอย่างศิริล

“ก็เมื่อกี้เนเอง” หนุ่มมาดกวนตอบพร้อมกับยกคิ้วเล็กน้อย ไม่สนใจสีหน้าบึ้งตึงของพี่ชายเลยสักนิด แต่กลับก้มลงไปคุยกับหลานสาวเป็นภาษาไทยสำเนียงแปร่งจนแทบฟังไม่ออก “อา มีขนมมาฝากน้ำรินด้วยนะ”

“คุณพ่อขา...หนูฟังไม่รู้เรื่อง” แทนที่จะตอบคุณอา ยายหนูกลับหัน

ไปทำหนังสือพ่อตัวเองแทน

“คุณอาคิลบอกว่ามีขนมมาฝากหนูด้วย” ราวณทำหน้าที่ล่ามแปลภาษาจำเริญให้ลูกสาวตัวน้อย

พอได้ยินคำว่า ‘ขนม’ คำเดียวเท่านั้น เด็กหญิงก็ทำตาوار

“ไหนคำ” ยายหนูยิ้มกว้างจนเห็นฟันครบทุกซี่ ทำหน้าน่ารักเพื่อขอขนม แต่สองมือก็คอบเสื้อคุณอาแน่นเสียจนแทบหายใจไม่ออก

“นี่ไง” คิริลหยิบช็อกโกแลตส่งให้เด็กหญิง แต่พ่อเด็กคว่ำหน้าไว้ก่อน

“น้ำรินเอาไปให้แม่ก่อนคะ” ราวณพูดกับลูกสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนขัดกับบุคลิกเครื่องขรีมและเวลาพูดกับคนอื่นลิบลับ

“จำได้ไหมว่าพี่ลั่นบอกหนูว่ายังไง” หนู่มมาดขรีมหมายถึงลั่นลลิตอดีตนักกำหนดอาหารส่วนตัวของลูกสาว ซึ่งปัจจุบันเป็นภรรยาของกรินทร์ พี่เมียเขานี่เอง

“พี่ลั่นไม่ให้กินขนมเยอะ” ยายหนูบอกเสียงอ่อย ทั้งยังก้มหน้าจนคางชิดอก ทำทางเหมือนลูกหมาหางย่นน่าสงสาร

“กินได้ แต่ห้ามกินเยอะ เอาไปให้คุณแม่เก็บให้นะคะ” สุดท้ายราวณก็พ่ายแพ้ให้ลูกสาวตัวแสบเหมือนเคย คุณพ่อหน้าดูบวมยุ่งๆ ของลูกสาวเบาๆ เพียงแค่นี้ก็ทำให้เด็กหญิงตัวกลมยิ้มได้

“คำ” ยายหนูเงยหน้าขึ้นมาฉีกยิ้ม จากนั้นจึงไถลตัวลงจากหน้าตักผู้เป็นอา แล้วคว่ำกลองช็อกโกแลตวิ่งปร๋อไปทันที

ท่าทางของสองพ่อลูกอยู่ในสายตาของคิริลตลอดเวลา โดยเฉพาะตอนที่ราวณทำหน้าที่เหมือนนายกองจะโยนเขาออกไปนอกบ้าน แต่พอหันไปหาลูกสาวก็อ่อนโยนลงราวกับคนละคน ทำเอาเขานึกสงสัย กับแค้นมีลูกมีเมียแล้ว ทำไมพวกผู้ชายหน้าตาอย่างราวณหรือกรินทร์ล้วนอ่อนโยนลงอย่างเหลือเชื่อ โดยเฉพาะรายหลังซึ่งทำงานคลุกคลีกับเขามาตลอด

“มีอะไร” คนเป็นพี่ถามเสียงแข็ง แต่ก็เหมือนเดิม สายตาของเขาไม่เคยมีผลต่อคิริลอย่างไร จนถึงตอนนี้ก็ยังเป็นอย่างนั้น

“เปล่านี้”

“ฉันรู้ว่านายมาถึงไทยตั้งแต่สามวันก่อน” ราวณเฑาะว์เล่าเรื่องที่ ทั้งยังมองน้องชายเขม็ง “นายมาทำไม”

“พี่ชาย” หนู่มมาดกวนไม่มีวีแววแปลกใจเลยสักนิดที่พี่ชายรู้ว่าเขามาถึงไทยเมื่อหลายวันก่อน คนอย่าง ราวณเฑาะว์ พัฒนเสถียร ถ้าไม่รู้สึถึงจะแปลก แต่เขาก็ไม่สน ทั้งยังยกไหล่แล้วตอบได้อย่างไหลลื่น “พี่ก็รู้เรื่องประท้วงที่ฮ่องกงไม่ใช่หรือ ผมก็ต้องมาดูแลกิจการผมนะสิ คงได้อยู่ยาวละที่นี่”

“ทำไมไม่มาอยู่ที่นี่”

“ให้อยู่ตรงไหนล่ะครับ” ตาคมดุมมองไปรอบๆ บ้านหลังใหญ่ ไม่ผิดที่บ้านหลังนี้น่าอยู่มาก ไม่ใช่เพราะความใหญ่โตของมัน แต่เพราะความเป็น ‘ครอบครัว’ ต่างหาก

แต่ครอบครัวของราวณเฑาะว์ไม่ใช่ครอบครัวของเขา

ศิริลหันมาสบตาพี่ชายต่างแม่แล้วส่ายหน้าเบาๆ “ผมอยู่ข้างนอกสบายใจกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นเย็นนี้ก็กินข้าวที่นี่” คนพี่ออกคำสั่งเผด็จการเหมือนเคย

“ไม่ละ” ชายหนุ่มปฏิเสธแล้วมองนาฬิกาข้อมือ “ผมมีนัดแล้ว”

“กับเด็กคนนั้นหรือ”

คนถูกถามชะงักไปเล็กน้อย ไม่ใช่ว่าแปลกใจที่พี่ชายรู้ อย่างไรก็ตาม ราวณเฑาะว์ก็ต้องรู้อยู่แล้วไม่วันใดก็วันหนึ่ง แต่ไม่คิดว่าจะเร็วถึงเพียงนี้

หรือว่า...

“ถ้าเดาไม่ผิด อีกเดี๋ยวแกรักับลั่นก็จะมาที่นี่ใช้ไหม” มุมปากได้รูปยกขึ้นเล็กน้อยคล้ายจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม หนู่มหน้าข้มประสานสายตากับพี่ชายเพียงแค่นั้นศิริลก็รู้แล้วว่าเพราะอะไรอีกฝ่ายถึงรู้ได้รวดเร็วขนาดนี้

“คุณกรรินทร์จะมาหาน้องสาวตัวเองก็ไม่ใช่เรื่องแปลก”

“เสียตายที่ผมไม่วาง” พุดจบศิริลก็ลุกขึ้นทันที “ไว้คราวหน้าแล้วกัน

พี่ชาย”

“คิด...”

“บาย ราฟ” คิริลยกมือลาโดยไม่หันกลับมามองด้วยซ้ำ เขาเดินออกไปทันที ไม่เปิดโอกาสให้เจ้าของบ้านเอ่ยรั้งไว้อีกเป็นครั้งที่สอง

ราฟเฝ้ามองตามหลังน้องชายต่างมารดาไปจนลับสายตา ใบหน้าหล่อเหลายังคงบึ้งตึง นึกสงสัยว่าบางทีสิ่งที่กรินทร์บอกอาจจะมีเค้าอยู่บ้างจากพฤติกรรมน่าสงสัยของคิริล

“พี่คิริลไปแล้วหรือคะ” นวินดายื่นหน้าออกมาถามสามี “เนี่ยเพิ่งวางสายจากเฮียกับน้องลัลน์ บอกว่ากำลังจะถึงแล้วแท้ๆ”

“ไปแล้ว” ราฟถอนสายตาดูจากหน้าบ้านกลับมาหาลูกและภรรยาอีกครั้ง “เก็บขนมไว้อีกก่อน อย่าให้ลูกกินเลย”

“ทำไมล่ะคะ”

“เอาของดีมาให้ฉันหรือเปล่านั้นไม่รู้” คุณพ่อจอมหวงตอบหน้าตาย

“โอ้...พี่ราฟนี่นะ” หญิงสาวหัวเราะแล้วส่ายหน้าเบาๆ “พี่คิริลเขาก็ไม่ได้เลวร้ายนะคะ”

“เดี๋ยวก็นี่” คนหน้าดุตอบสั้นๆ ไม่ขยายความไปมากกว่านั้น แล้วจึงเดินโอบเอวภรรยาตัวเล็กเข้าไปหาลูกสาวที่นั่งทำการบ้านอยู่ในห้องนั่งเล่น

เรื่องบางเรื่อง...ถ้าไม่ใช่เรื่องดี ก็ควรเก็บซ่อนไว้อีกเพื่อให้ภรรยารู้และต้องมาหนักใจกับพวกเขา แค่นี้เธออยู่อย่างมีความสุขก็พอแล้ว

ส่วนที่เหลือ ‘พวกเขา’ จะจัดการเอง!

๓

พันธสัญญากับมารร้าย

เมื่อถึงฤกษ์งามยามดีสมควรแก่เวลาที่จะต้องไปพบเจ้านายคนใหม่ นิชาจึงแยกกับเพื่อนๆ แล้วตรงไปยังคอนโดมิเนียมโครงการหูกที่ตั้งเพนต์เฮาส์ของเจ้านาย โดยไม่ลืมบอกแม่ว่าเธอจะกลับดึกหน่อยเพราะต้องไปทำงานพิเศษเหมือนเคย

จะว่าเธอโกหกไม่ได้ เธอแค่ไม่ได้บอกว่าไม่ได้ทำงานส่งอาหารแล้ว แต่ต้องไปทำงาน ‘ซดน้ำที่นี่’ ก็เท่านั้นเอง

สาวร่างเล็กในชุดนักศึกษา นั่งเก็บมือเก็บเท้ารออยู่ที่ลิบบีอย่างสงบ ระหว่างนั้นก็เปิดสมาร์ตโฟนแล้วจิ้มดูฤกษ์ยามไปด้วย ให้แน่ใจว่าวันนี้ไม่ใช่วันกาลกิณีหรือวันอุบาทว์ให้ชีวิตเธอบัดซบไปมากกว่านี้ก็พอ

เห็นไหม เธอไม่ได้เชื่อเรื่องโชคลางเลยสักนิด

“คุณนิชาครับ”

เสียงเรียกจากด้านหลังทำให้คนที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ สะดุ้งเหือกพลอทำโทรศัพท์หลุดมือตามประสาคนขวัญอ่อน นิชาลนลานก้มลงไปเก็บแล้วหันขวับไป เธอไม่คิดว่าเป็น ‘เจ้านาย’ คนใหม่ของตัวเองแน่นอน เพราะ

รายนั้นเป็นฝรั่งตัวโตเท่าหมีควายที่ดูอย่างไรก็พูดภาษาไทยไม่ได้ ดังนั้นเสียงเรียกเป็นภาษาไทยแบบนี้ก็มีอยู่คนเดียว

“คุณ...” ผู้ช่วยหน้าโหดแต่ใจดีของเจ้านายเธอเอง แต่เธอยังไม่รู้ชื่อเขาเลย จึงได้แต่ส่งยิ้มโง่มาให้แล้วถามเสียงเบา “คุณชื่ออะไรนะคะ”

“ผมวฤทธิ์ครับ” หนุ่มไทยหน้าเข้มตอบด้วยน้ำเสียงสุภาพ “คุณศิริลให้มารับคุณณิชาครับ”

“เรียกนาวก็ได้คะ อย่าเรียกคุณเลย ยังไงเราก็กงานให้เขาอยู่แล้ว” เธอพูดไปอย่างที่ใจคิด ที่มาอยู่ตรงนี้ก็ใช้เพราะเป็นคนสำคัญเสียเมื่อไร เธอต้องทำงานให้หนี้ให้ศิริล ไม่ต่างจากวฤทธิ์เลยสักนิด

วฤทธิ์ไม่ตอบในทันที แววดาเติมไปด้วยความเห็นใจทำเอาคนถูกมองทำหน้าไม่ถูก ไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าทำไมเขาถึงมองเธอแบบนี้

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ไม่ครับ” ร่างสูงเดินนำเข้าไปในลิฟต์ส่วนตัวสำหรับชั้นเพนต์เฮาส์ “เชิญครับคุณณิชา”

“เรียกนาวเถอะคะ นาวเด็กกว่าคุณตั้งเยอะ อีกอย่างเราก็กงานด้วยกัน เรียกคุณตลอดเวลาเราก็รู้สึกแปลกๆ”

“เชื่อเถอะว่างานของผมกับงานของคุณ...ต่างกันเยอะ” หนุ่มมาดเข้มบอก แล้วจึงกดปิดประตูลิฟต์ทันทีที่หญิงสาวเดินตามเข้ามา และไม่พูดอะไรอีกเลย

ณิชาขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเธอคิดไปเองหรือเปล่า ไม่ว่าน้ำเสียงหรือแวตตาของวฤทธิ์ล้วนแฝงไปด้วยประกายบางอย่างที่ทำให้เธออดคิดในแง่ร้ายไม่ได้ ลางสังหรณ์ของเธอไม่ดีเลย รวกับมีเรื่องไม่ดีรออยู่ข้างหน้า

ว่าแต่...วันนี้วันอธิบดีไม่ใช่หรือ

มือเล็กหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาเปิดเว็บไซต์ดูดวงชื่อดัง ตากลมโตมองไล่หาปฏิทินคำนวณฤกษ์ยามดีแล้วก็ถึงกับใจหายวาบ เธอตกใจจนตัวแข็ง

มือเล็กตบหน้าผากตัวเองแรงๆ เพื่อเรียกสติ เมื่อครูเธอดูผิดเดือน เพราะความเบลอ วันนี้ไม่ใช่วันอธิบตี...แต่เป็นวันกาลกิณีต่างหาก!

นาที่นี้เธอคิดได้อยู่แคอย่างเดียว...ช่วยแล้วนิชาเอ๊ย!

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” เจ้าของเสียงเข้มหันมาหาหลังจากสังเกต เห็นท่าทางแปลกๆ ของเธออยู่นาน เหมือนเธอจะไม่วู้ตัวเลยว่าอยู่ในสายตา เขาตลอดเวลา

“คะ?” คนถูกถามสะดุ้ง แล้วรีบส่ายหน้าแรงๆ “ไม่คะ ไม่มี”

วฤทธิไม่ว่าอะไรต่อ จนกระทั่งมาถึงชั้นเพนต์เฮาส์ของคิริล เขาเปิด ประตูให้หญิงสาวอย่างสุภาพ แล้วจึงล่าถอยออกไปโดยไม่สบตาเธออีกเลย

ความจริงเมื่อครูทำเอาหญิงสาวช็อกจนมือลั่น ถึงไม่อยากเชื่อเรื่อง ดวงอะไรมาหนัก แต่ที่ผ่านมาก็บ่งบอกว่าเธอดวงไม่ค่อยดีจริงๆ ทำเอาเสีย กำลังใจไปนิดหน่อย ทว่าก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะนิชาคนนี้ไม่ใช่คน ง่าย เรื่องถูกขังมายุบตีก็แค่เติมเต็มกำลังใจเท่านั้น

สามสิบลิขิตฟ้า เจ็ดสิบต้องฝ่าฟัน ต้องสู้ ต้องสู้ถึงจะชนะ!^๑

มันใช้เวลามาเล่นมุขใหม่ เพลงเก่าไป...ไม่ใช่ละ!

นิชาคิดพร้อมกับสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ให้กำลังใจตัวเองขณะเดินเข้ามาในห้องเพนต์เฮาส์หุหุราของนายจ้างคนใหม่ ความคิดบ๊อบนั้นทำเอา เธอหัวเราะอย่างอดไม่อยู่ จนไม่ทันระวังและชนแจกันที่ประดับอยู่ในห้อง ตกแตกเสียงดัง

เพี้ยง!

สติที่ล่องลอยอยู่นานกลับคืนมาทันทีที่เห็นว่า แจกันลวดลายโบราณ ที่มองแค่ปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นของเก่าแน่นอนแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอยู่ ตรงหน้าด้วยฝีมือเธอเอง สาวร่างเล็กสะดุ้งเฮือก ตากลมโตเบิกกว้าง ใจ

^๑ เพลง “ต้องสู้ถึงจะชนะ” คิลปิน เงินเงิน บุญสูงเนิน

กระตุกวูบราวกับถูกมือที่มองไม่เห็นกระชากออกมาจากอก ณิชาปราดเข้าไป
หมายจะเก็บชากแจกันลายครามตรงหน้า แต่ก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงข่ม
คันทู

“นั่นแจกันโบราณสมัยราชวงศ์หมิง” คิริลบอก เขาก็มองมองแจกัน
ที่แตกกระจายกลายเป็นเพียงเศษซากอารยธรรมโบราณไปแล้ว แล้วเงยหน้า
ขึ้นมองสาวตรงหน้าด้วยแวตาดูๆ

ลำพังแค่น้ำเสียงก็ชวนคนลุกขนชันมากพอแล้ว แต่พอเห็นแวตา
ของเขาเท่านั้น ณิชาก็เริ่มหายใจไม่ทั่วท้องตามประสาคนมีชนกติดหลัง

ความวู่วามยังไม่ทันหาย ความควายเข้ามาอีกแล้ว!

“จะ...ฉันไม่ตั้งใจ ฉันไม่ทันมองค่ะ” หญิงสาวเอ่ยตะกุกตะกัก
พยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น แต่ก็ทำได้ยากเหลือเกิน ในเมื่อหลักฐาน
ยังคงอยู่ตรงหน้า

“ไม่ทันมองหรือ เป็นข้ออ้างที่ดี” เจ้าของห้องว่าพร้อมกับชูมือทั้ง
สองข้างลงในกระเป๋ากางเกงสแล็กที่ตัดเย็บอย่างประณีต แล้วเดินเข้ามาหา
ด้วยท่าทางสบายๆ “คุณเป็นหนี้ผมสามแสน ตอนนี้จะเพิ่มหนี้ไปอีกเกือบ
ห้าสิบล้านหรือ”

“อะไรนะคะ” คนฟังหน้าซีดเป็นไก่ต้ม เมื่อก็เขาว่างงเงะ แจกัน
บ้าอะไรห้าสิบล้าน เขาเอาของแบบนี้มาไว้ในบ้านทำไมเนี่ย!

ณิชารู้สึกว่าสองขาอ่อนแรง เกิดอาการลมจับจนนึกอยากจะเป็นลม
ไปเสียเดี๋ยวนั้น แต่ก็ยังยืนหยัดอยู่ได้ เพราะชินเป็นลมไปจริงๆ เขาก็ไม่
รับเธอไว้เหมือนในละครหรือในนิยายหรอก ดีไม่ดีปล่อยให้เศษแจกันบาด
เป็นการสังเวทโศกฐานที่เธอทำของเขาพัง

วันกาลกิณีเล่นงานเธอแล้วไง!

“ได้ยินไม่ผิดหรอก” คิริลบอกพร้อมกับยิ้มมุมปากเล็กน้อย ยิ่งส่งผล
ให้ใบหน้าคมเข้มดูเจ้าเล่ห์ร้ายกาจขึ้นอีกเท่าตัว

“แล้วฉันต้อง ชะ...ชดใช้ไหมคะ” สาวร่างเล็กลองเสี่ยงถามทั้งที่รู้

คำตอบคืออยู่แล้ว จากที่แรกที่ต้องทำงานแค่สามเดือน งานนี้มีหวังได้ตาม
เป็นข้าเขายืนชาติหน้าแน่นอน

ศิริลสร้างทำหน้าครุ่นคิด เขาไม่ตอบ เอาแต่ยืนเงิบจนหญิงสาว
ประสาทเสีย เธอยืนหน้าซีด สองมือกำแน่น แต่ตัวสั่นเล็กน้อย นั่นแหละ
เขาถึงยอมหยุด ‘แก๊ง’ สาวแปลกตรงหน้า

“เข้ามาก่อน เราต้องคุยเรื่องสัญญา” พุดจบเขาก็เดินนำเธอเข้าไปใน
ห้องรับแขกทันที โดยไม่สนใจสักนิดว่าเธอจะเดินตามไปหรือไม่

ข้างเอาแต่ใจแท้ๆ แต่นางทาสอย่างเธอมีทางเลือกด้วยหรือ

นิชาลลอกตา แล้วแอบทำจมูกย่นใส่แผ่นหลังกว้างของคนตรงหน้า
ตามประกาศนียบัตรที่เงยหลัง แต่เหมือนศิริลจะรู้ตัว เพราะอยู่ๆ เขาก็หันกลับ
มาพร้อมท่าตาดู ทำเอาคนมีชนกติดหลังสะดุ้งเบาๆ ตากลมโตเบิกกว้างขึ้น
เล็กน้อย ไม่คิดว่าจะถูกจับได้

“อ๊วย สวย” สาวร่างเล็กสร้างอุทานเบาๆ เป็นการกลบเกลื่อน ปลาย
นิ้วเรียวยาวแตะแทนระดับรูปทรงแอบที่อยู่วะหว่างทางเดินจากประตูเข้ามา
ในห้องนั่งเล่นที่ปูด้วยวูล์ฟสดูเนื้อดี ทำที่เหมือนกำลังสนใจมันจริงๆ แต่กลับ
ปรายตามองเจ้าของห้องเล็กน้อย

“นั่นถ้าตีเป็นเงินไทยก็เกือบแปดหมื่น” ศิริลบอกเสียงเรียบ แต่
แค่นั้นก็มากพอให้คนฟังหน้าซีดแล้ว

แทนระดับบ่าบออะไรขึ้นละแปดหมื่น ประทานโทษ...นี่บ้านหรือ
พิพิธภัณฑ!

นิชารีบดึงมือตัวเองกลับมากุมไว้แน่น ป้องกันไม่ให้ผลออกไปตะ
อย่างอื่น เธอส่งยิ้มขัดตาทัพไปก่อนเมื่อเห็นเจ้าของห้องถอนหายใจและ
ส่ายหน้าเล็กน้อย แล้วรีบเดินตามร่างสูงไปทันทีที่เขาหันหลังให้

ประหลาดคนแท้ๆ

เมื่อไม่มีนิษตาเป็นประกายเปลวๆ ของศิริลคอยมองอยู่ นิชาจึงมี
โอกาสสังเกตเพนต์เฮาส์หรูหรารของเจ้านายคนใหม่ได้อย่างเต็มที่ จริงอยู่ที่

เธอเคยมาที่นี่เมื่อวานนี้ แต่เพราะตอนมาไม่มีสติ ตอนกลับก็มัวแต่เอ๋อ คิดแต่เรื่องที่อยู่ๆ ก็กลายเป็นหนี้แบบไม่ทันตั้งตัวและไม่เต็มใจเลยสักนิด แต่ทำอะไรไม่ได้ เลยไม่ทันสังเกตอะไรทั้งนั้น คิดอยู่อย่างเดียวคืออยากออกจากห้องนี้ให้เร็วที่สุด

ดังนั้นพอสบโอกาส ตากลมโตะจึงมองไปรอบตัว ฟ้าสีเหลืองนวล สาดกระทบพื้นหินอ่อนเนื้อดีที่ตกแต่งด้วยสีดาทอง ส่งผลให้บรรยากาศภายในห้องดูสลับเปลี่ยนไปด้วยอันตรายเช่นเดียวกับผู้เป็นเจ้าของ

แค่หน้าตายังน่ากลัวไม่พอหรือไง ถึงได้ตกแต่งห้องด้วยสีมืดทึมขนาดนี้...

นิชาคิดแล้วสายหน้าเล็กน้อยเดินตามร่างสูงใหญ่ไปเรื่อยๆ ผ่านทางเดินจากหน้าประตูมาจนถึงห้องรับแขกขนาดใหญ่ ซึ่งออกแบบให้เชื่อมต่อกับพื้นที่ครัวและโต๊ะอาหาร โดยมีทั้งครัวแบบแพนทรีและครัวใหญ่ซึ่งแยกออกไปอีกห้อง

สายตาของนิชาหยุดที่โต๊ะอาหารขนาดยาวชนิดที่ว่าถ้านั่งหัวโต๊ะคงต้องลุกมาตักอาหารอีกฝั่งหนึ่งแน่นอน จนเธอนึกสงสัยว่าอยู่คนเดียวแท้ๆ จะใช้โต๊ะอาหารยาวจนขึ้นไปนอนสลัดตัวได้แบบนี้ไปทำไม

“นี่สัญญา” เสียงเข้มที่ดังขึ้นตรงหน้าทำให้สาวร่างเล็กได้สติ

นิชาละสายตาจากโต๊ะอาหารยาวเหยียดมายังต้นเสียงตรงหัวโต๊ะ คริลนั่งประสานมือพร้อมกับโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย ทั้งยังเอาแต่จ้องหญิงสาวที่ยืนอยู่อีกฝั่งอย่างแน่วแน่ เขายกมุขปากขึ้นเล็กน้อยคล้ายจะยิ้ม เลี้ยวหน้าคมคายที่ไม่ต้องแสงไฟคล้ายมีเงามืดทาบทับจนคนถูกจ้องอดชนลุกไม่ได้

นี่มันท่าทางของ ‘เจ้านาย’ ที่กำลังมอง ‘ทาส’ ชัดๆ!

แววตาเยือกเย็นและท่าทางเต็มไปด้วยอำนาจของเขามิให้คนตัวเล็กยิ่งรู้สึกตัวเล็กกว่าเดิม นาที่นี้ถ้าเธอหุดหัวลงไปใ้ในคอได้ก็คงทำไปแล้ว แต่เพราะทำไม่ได้ เธอจึงหลบตามคมกริบแล้วก้มลงทำเป็นสนใจสัญญาตรงหน้า

แทน

“ผมให้วุฒิจัดการแปลเป็นภาษาไทยให้ มีคู่มือภาษาอังกฤษด้วย อ่านให้ละเอียดก่อนเซ็นแล้วกัน” เจ้าของเสียงเข้มล่ำทับ

“ฉันเอากลับไปอ่านที่บ้านได้ไหมคะ” เธอเงยหน้าประสานสายตาคมกล้ำที่จ้องเธอไม่ว่างตาจนเริ่มรู้สึกประหม่า

“มืออะไรไม่เข้าใจหรือ” ศิริลถามเสียงห้วน หน้าตาบึ้งตึงไม่สบอารมณ์เพียงเท่านั้นคนถูกดุก็หัดครองเอาเตรียมพร้อมจะกลิ้งหนีทุกเมื่อ

“ไม่มีค่ะ” นิชาก้มหน้าก้มตาอ่านสัญญาทันที ใจจริงเธออยากบอกเขาว่า ที่ยังไม่อยากเซ็นวันนี้มีแค่เหตุผลเดียวย่างๆ คือ เพราะวันนี้เป็นวันกาลกิณี แต่พอคิดดีๆ ไม่บอกจะดีกว่า ไม่ใช่กลัวเขาฟังไม่รู้เรื่อง แต่ไม่รู้จะอธิบายคำว่า ‘กาลกิณี’ ให้เขาเข้าใจอย่างไรต่างหาก

ช่างเถอะ!

หญิงสาวสายหน้าเล็กน้อยแล้วก็อ่านรายละเอียดในสัญญาต่อ ซึ่งไม่มีอะไรมากมาย แค่หลังเลิกเรียนต้องมาทำงานที่นี่ งานหลักคือทำงานบ้าน ทำอาหาร ดูแลความเป็นอยู่ของศิริลและ ‘คุณฮันนี่’ ซึ่งคาดว่าจะเป็นภรรยาของเขา ที่ว่าดูแลนั้นก็ต้องครอบคลุมไปทุกอย่าง ทั้งงานบ้าน ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัว เรียกง่ายๆ ว่า ‘ข้า้ส่วนตัว’ นั่นแหละ

นิชาเงยหน้าขึ้นสบตาชายหนุ่มที่นั่งห่างออกไปหลายเมตรตรงหน้า... อย่างว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยน้า ข้า้ส่วนตัวยังได้ค่าจ้างเลย แต่เธอไม่ได้!

เอาเถอะ ไม่ต้องขายตัวใช้หนี้ก็นับว่าบุญแล้ว

“สงสัยก็ถามสิ” ศิริลบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนลง จนคนฟังต้องเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยสายตาราวกับเห็นตัวประหลาด

นิชาขมวดคิ้วมองศิริลที่กำลังยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย ทว่าสายตาแพรวพราวของเขากลับทำให้เธอโผล่คิดไปถึงปีศาจที่กำลัง ‘ล่อลวง’ เหี่ยวของตัวเอง

ประทานโทษ...นิชาคนนี้ได้ใจ

“ไม่ค่ะ ไม่สงสัย” สาวน้อยสุดแสนฉลาดส่ายหน้าปฏิเสธ ไม่สนใจรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ร้ายกาจของเขาเลยสักนิด แล้วก็หันอ่านสัญญาต่อ

มีหมายเหตุสำคัญแค่ต้อง ‘รักษาความลับ’ ของคิริลไว้เท่านั้น ห้ามบอกใครว่าทำงานกับเขา ห้ามถ่ายภาพภายในเพนต์เฮาส์ แม้แต่ในโครงการคอนโดมิเนียมหรูแห่งนี้ก็ไม่ได้ ห้ามเช็กอินเด็ดขาด ห้ามใครรู้ที่อยู่ของเขา ถ้ามีอะไรหลุดรอดออกไปจากเธอแม้แต่ปลายเล็บ เท่ากับเธอผิดสัญญา และต้องชดใช้ค่าเสียหายแล้วแต่คิริลจะประเมินออกมา

ตาลมโตนายแววครุ่นคิดเล็กน้อย รู้สึกตึงๆ นิดหน่อยตรงที่บอก ว่าค่าเสียหายแล้วแต่คิริลจะเป็นผู้ประเมิน แต่เมื่อคิดดีๆ เธอไม่ใช่คนที่มีสังคมมากนัก นอกจากแม่ แม่ชีที่สถานธรรม และเพื่อนสนิทอีกสองคน เธอก็ไม่มีใครเลย จึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะเก็บความลับตามที่เขาต้องการ

มือเล็กๆ ยิบปากลากด้ามสีทองข้างแฟ้มหนังที่วางสัญญา แล้วจดปากกาเซ็นลงไปอย่างไม่ลังเล โดยไม่ทันสังเกตนัยน์ตาเป็นประกายวาววับอย่างนกล่าของชายหนุ่มที่นั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะอาหาร

“เรียบร้อยค่ะ” เธอบอกพร้อมกับส่งสัญญาคืนให้ แต่เขาไม่รับ

“ใจคอคุนจะโยนแฟ้มมาให้ผมหรือ” เขาเลิกคิ้วเข้มพร้อมกับยิ้มเล็กน้อย ทว่าในสายตากนมองแล้ว ต่อให้เขายิ้มมากแค่ไหน ก็ไม่ได้ทำให้เขาดูน่าไว้วางใจได้เลยแม้แต่หน่อย

นิชาหลบนัยน์ตากมปลาบเต็มไปด้วยประกายเร้นลับของเขา ก่อนจะเดินนำแฟ้มสัญญาไปส่งให้ด้วยตัวเองแล้วถามต่อ “ฉันไปได้หรือยังคะ”

“ยัง” เจ้าของบ้านบอกแล้วลุกขึ้น โดยไม่ลืมหยิบแฟ้มสัญญาทาสขึ้นมาด้วย จากนั้นจึงหันกลับมาหาหญิงสาว “มานี่สิ ผมจะพาไปดูว่าคุณต้องทำอะไรบ้าง”

นิชามองตามแผ่นหลังกว้างของคนตรงหน้าไปแล้วก็อดทำมุกย่นไส้ไม่ได้ เธอหมั่นไส้คำสั่งสุดเผด็จการของเจ้านายคนใหม่เหลือเกิน แต่มีหรือที่ ‘นางทาส’ อย่างเธอจะปฏิเสธได้ สุดท้ายก็ต้องเดินตามเขาไปอยู่ดี

จากห้องรับแขกขนาดใหญ่ชนิดว่าแทบจะเท่ากับบ้านชั้นล่างของเธอ ทั้งชั้น ก็เป็นทางเชื่อมต่อกับส่วนครัวที่เน้นการทำอาหาร มีเตา เค้นเตอร์บาร์ และเครื่องซักผ้าอยู่ในบริเวณนี้ แต่ดูแล้วเขาคงไม่เคยใช้เลย เพราะข้าวของทุกอย่างใหม่มาก ใหม่จนเหมือนเขาเพิ่งเข้ามาอยู่ด้วยซ้ำ

“ต่อไปทำอาหารให้ผมกินด้วย ผมชอบอาหารไทย” คิริลบอกแล้วจึงเดินนำออกจากห้องครัว

อีกฝั่งของห้องรับแขกมีทางเดินออกไปด้านนอก นิซามองไปรอบตัว ตากลมโตเบิกกว้าง ตื่นตาตื่นใจไม่น้อยเมื่อเห็นว่าเป็นคือสระว่ายน้ำส่วนตัวที่หันหน้าสู่ทิศตะวันออก มองเห็นวิวตึกสูงของกรุงเทพมหานคร ส่วนของสระเป็นพื้นที่เปิดโล่งสูงไปถึงอีกชั้น มีส่วนนั่งเล่นอยู่บริเวณชั้นลอยไว้สำหรับชมสระและวิวเมืองระยะไกล ตอนนั้นเองที่เธอเพิ่งสังเกตว่าข้างๆ สระมีลิฟต์ส่วนตัวไว้ขึ้นลงระหว่างชั้น ความสูงของชั้นเพนต์เฮาส์ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากอยู่บนฟ้า มีน้ำเล่า เจ้าของห้องถึงทำตัวสูงส่งแล้วมองเธอด้วยสายตาเหมือนเทวดาลงมาโปรด

เทวดาหรือ...ไม่น่าใช่ อย่างคิริลนะมาร้ายมากกว่า!

“นี่คือสระว่ายน้ำ” คิริลบอกสั้นๆ แต่คนฟังแอบคิดในใจ

จะบอกทำไม เธอรู้ว่านี่คือสระว่ายน้ำ ไม่คิดว่าเป็นลานสกีหอคอก!

“คะ” แน่นอนว่าเมื่อครูเธอก็ได้แค่คิดในใจเท่านั้น ขึ้นทำเก่งต่อหน้าเขา เกิดเขาหันใส่แล้วรีดไถให้เธอชดใช้เขาตอนนี้เลยแล้วเธอจะอย่างไร อย่าว่าแต่ขายไต่เลย ต่อให้ขายเลือด ขายไต ขายทั้งตัวก็ไม่พอชดใช้ให้เขาอยู่ดี

“เพื่อผมสั่งให้คุณเอาของมาให้เวลาผมพักผ่อน” เจ้าของเสียงเข้มลำทับ ร่างสูงเดินต่อไปเรื่อยๆ จนคนฟังต้องเร่งสาวเท้าตามไปติดๆ

ตากลมโตมองแผ่นหลังกว้างของคนตรงหน้าแล้วก็หันใส่เขาเหลือเกิน แต่ต่อให้ในใจจินตนาการอย่างถึงพริกถึงขิงแค่ไหน ภายหยาบของเธอก็ยังคงความอบอุ่นไว้เสมอ นิซายักหน้าซื่อๆ แล้วเดินตามคิริล

กลับเข้าไปในเพนต์เฮาส์

“นี่ห้องทำงานผม” เขาบอกสั้นๆ แต่ไม่พาเข้าไป กลับเดินนำเธอไปยังอีกห้องหนึ่งแล้วค่อยอธิบายต่อ “มีอินเตอร์คอมอยู่ข้างนอก ไม่ต้องเข้าไปทำความสะอาด เวลาผมเรียกใช้ค่อยเข้าไป”

“ค่ะ” คนฟังรับคำอย่างว่าง่าย เธออยากเห็นหน้าเขาตลอดเวลาเสียเมื่อไร

“ต่อไปห้องนอนชั้นล่าง” เจ้าของบ้านเปิดประตูห้องนอนที่ตกแต่งแนวไทยประยุกต์ เพดานห้องประดับลวดลายไทยเล็กน้อย เครื่องเรือนสีขาวเทา ทั้งห้องให้ความรู้สึกอบอุ่นสบายตา พร้อมเครื่องใช้ไฟฟ้าและโทรทัศน์ รวมทั้งตู้เสื้อผ้าแบบวอลท์กิ้น

น่าแปลกที่ไม่มีเสื้อผ้าเลยสักชุด...นิชาขมวดคิ้วด้วยความสงสัย แต่ยังไม่ทันถาม คิริลก็พุดขึ้นเสียก่อน

“นี่ห้องของอันนี่นะ คุณต้องเข้ามาทำความสะอาดด้วย ต้องสะอาดที่สุด ผมไม่ชอบความสกปรก”

“ห้องคุณอันนี่หรือค่ะ” เธอถามพร้อมกับมองเข้าไปในตู้เสื้อผ้าแบบวอลท์กิ้นที่ว่างเปล่า “ฉันต้องดูแลเสื้อผ้าให้คุณอันนี่ด้วยหรือเปล่า หมายถึงซักผ้าอะไรทำนองนี้นะค่ะ”

“ไม่ต้องหรอก” คิริลอมยิ้มชั่วร้าย จากนั้นจึงก้าวเข้าไปหา ใบหน้าคมคายก็มลงเล็กน้อย ตากลมปลามองจ้องเข้าไปในตากลมโตโหวะริกของสาวตรงหน้า

“ผมไม่ชอบให้อันนี่สวมเสื้อผ้าเวลาอยู่กับผม” เจ้าของบ้านบอกเสียงพรั่ว แล้วเดินผิวปากออกไปอย่างอารมณ์ดี

แต่คนฟังนี่สิ...

นิชาตกใจจนตัวแข็งทื่อ ตากลมโตเบิกค้างยามมองตามแผ่นหลังกว้างของชายหนุ่มที่เดินออกไปจนลับสายตา เขาไปแล้ว แต่จนถึงตอนนี้เธอยังก้าวเท้าไม่ออกด้วยซ้ำ

ไม่ชอบให้ภรรยาใส่เสื้อผ้าเวลาอยู่กับเขา เธอไม่เป็นตากุ้งยิงเลยหรือ
โรคจิตมาก บ้ากามอย่างถึงที่สุด!

นิชาตบหน้าผากแรงๆ พร้อมกับถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม ไม่คิด
ว่าจะเจอเจ้านายโรคจิตเข้าให้ แต่คงเลี่ยงไม่ได้แล้ว นอกจากก้มหน้าก้มตา
ทำงานตามหน้าที่ของตัวเองไป เวลาแค่สามเดือนเท่านั้น

สงสารคุณอันนี้เหลือเกิน มีสามีโรคจิตอย่างศิริลนั้น...ช่างน่าเวทนา
จริงๆ

นิชาคิดพร้อมกับส่ายหน้าเบาๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงเรียกจาก
‘เจ้านายโรคจิต’ จึงรีบวิ่งเดินวิ่งตามเขาไปยังชั้นสอง ที่แม้จะเป็นแค่
ชั้นลอยแต่ก็มีห้องนอนใหญ่ถึงสองห้อง ห้องหนึ่งมีขนาดใหญ่กว่าห้อง
ชั้นล่างถึงสองเท่า ออกแบบคล้ายกันทั้งหมด ต่างกันแค่ใช้โทนสีดำทอง
ที่แม้จะหรูหรา...แต่ก็น่าขนลุก

สาวร่างเล็กรีบถอยห่างจากห้องนอนของศิริลอย่างรวดเร็ว แต่พอ
ตรงไปยังอีกห้องเท่านั้นก็ถูกห้ามไว้ก่อน

“ห้องนั้นไม่จำเป็นต้องเข้าไป”

“ทำไมคะ” นิชาทำหน้างั้ ก็นึกเมื่อจะใช้งานเธอทุกอย่างขนาดนี้ แต่
จะไม่ให้เธอเข้าไปดูอีกห้องหรือ

“เชื่อเถอะว่าคุณไม่อยากจะรู้หรอก” ศิริลตอบพร้อมกับแสยะยิ้ม แล้ว
เดินนำลงไปยังชั้นล่างทันที

รอยยิ้มขมขื่นของเธอทำให้นิชาหลอนไปพักใหญ่ กว่าเขาจะพาเดิน
ชมบ้านและบรรยายเรื่องงานของเธอจนครบถ้วนก็เกือบสามทุ่มแล้ว เธอจึง
ขอตัวกลับเพราะไม่อยากให้แม่เป็นห่วง

“พรุ่งนี้มีเรียนใช่ไหม”

“ค่ะ” เธอตอบพร้อมกับมองเขาด้วยแววตาหวาดระแวง “คุณศิริลมี
อะไรหรือเปล่าคะ”

“งานบ้านแค่นี้แลกกับเงินสามแสน ยังจะหนีงานอีกหรือ”

“อ้อ” นิชาพยักหน้าเบาๆ แต่ก็อดห่มน้สัไม่ได้ แค่จะบอกให้เธอมาทำงานมันพุดยากนักหรือ ทำไมต้องอ้อมค้อมด้วย เธอขี้เกียจคิดตาม

“เจอกันพรุ่งนี้ เตรียมของมาทำอาหารเย็นด้วย”

“ค่ะ” เธอมองชายหนุ่มตรงหน้าแล้วถามซ้อๆ “ฉันไปได้แล้วใช่ไหมคะ”

“ได้ แต่อย่าลืมสัญญาของเรา” เขาล่ำทับเสียงเข้ม “ห้ามบอกใคร”

“ค่ะ ไม่บอกค่ะ” นิชาบอกด้วยน้ำเสียงจริงจังพร้อมกับทำท่ารูดซิปปาก เธอเม้มปากแน่นให้เขามั่นใจว่าเธอจะไม่พุดแน่ๆ แล้วจึงล่าถอยออกไป

แต่ก่อนออกจากห้อง...เธอมั่นใจว่าเห็นตาคนปลาบทอประกายลึกลับบางอย่างที่เธอเดาไม่ออก

นิชารีบวิ่งไปที่ลิฟต์โดยไม่หันไปมองเป็นครั้งที่สอง เพราะเธอเชื่อว่าคิริลยังมองเธออยู่แน่นอน แค่คิดย้อนไปถึงสีหน้าดูดนและแววตาลึกลับของเขา เธอก็เริ่มไม่แน่ใจเสียแล้วว่า ระหว่างที่ต้องทนทำงานให้เขาจนครบสามเดือน ปลดหนี้เรียบร้อย ไม่มีหนี้่อีกต่อไป ทุกอย่างจะจบลงอย่างสวยงาม หรือว่าเธอจะประสาทเสียเพราะแววตาแปลกๆ ของเขาเกิน

ระหว่างสองอย่างนี้...อะไรจะเกิดก่อนกัน!

เสียงสัญญาณระบบลือกอัตโนมัติของประตูหน้าทำให้คิริลแน่ใจว่านิชาออกไปแล้ว ร่างสูงจึงเดินกลับเข้ามาในห้อง แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู พบว่ามีสายที่ไม่ได้รับกว่าสิบสาย จากทั้งราพณ์ เซซฐา และกรินทร์ แต่เขาเลือกโทร. กลับไปหารายหลังสุดก่อนคนอื่น เพราะเคยทำงานด้วยกันมานาน และกรินทร์คือคนที่รู้จักเขาดีที่สุด มากกว่าพี่ชายต่างมารดาอย่างราพณ์เสียอีก

ทว่ายังไม่ทันโทร. หา กลับมีสายจากวฤทธิ์เข้ามาเสียก่อน

“ว่าไงฤทธิ์” คิริลถามเสียงเข้ม เพราะถ้าไม่ใช่เรื่องใหญ่วฤทธิ์จะไม่

รบกวนขานนอกเวลางานเด็ดขาด

“คนของเรารายงานว่าคุณเดนนิสกำลังจะมาที่นี่ครับ”

“เดนนิสหรือ” คนฟังเล็กคิ้วเล็กน้อย

“ครับ” วุทธิ์ตอบแล้วจึงถามอีกครั้งให้แน่ใจ “ให้จับตาดูไว้หรือเปล่าครับ”

“ไว้ก่อน” มารดาบอกปิดแล้วออกคำสั่งอื่นแทน “เตรียมรถให้ผมด้วย ผมจะไปผับของแกรี่”

“ครับ คุณคิริล”

คิริลพยักหน้าทำเสียงรับรู้ น้ำเสียงไม่แสดงความแปลกใจหรือประหลาดใจเลยสักนิด รวากับรู้อยู่แล้วว่าพี่ชายต่างมารดาอีกคนจะต้องเดินทางมา

ถ้าไม่มาสิแปลก เขาเชื่อว่าเดนนิสต้องรู้และระแคะระคายเรื่องนิชานี้บ้างแล้ว ดีไม่ดีราฟและกรินทร์ก็อาจรู้เช่นกัน ถึงมีที่ที่แปลกๆ คิริลไม่ใช่คนโง่ที่จะมองไม่ออกว่าใครต้องการอะไรจากเขา แต่เขาไม่สนใจ

มีเพียงคนเดียวที่เป็นตัวแปรของทุกอย่าง มีแค่คนเดียวที่จะทำให้เงาที่เร้นกายอยู่ในความมืดมืดแสดงตัวออกมา

นิชานะ...

จอมเจ้าเล่ห์ยืมชั่วร้าย เขาต้อง ‘เร่งมือ’ ก่อนจะถูกจับได้เสียแล้ว

แม้จะเสียเวลาอยู่ที่เพนต์เฮาส์หรือหอรอล้างการของคิริลหลายชั่วโมง แต่นิชาก็ยังกลับบ้านตรงเวลาเหมือนที่เคยออกไปทำงานส่งอาหารเสมอ บ้านหลังใหญ่ที่อยู่ท้ายสุดของหมู่บ้านจัดสรรยังสว่างโร่ บ่งบอกว่าแม้อยู่คนเดียวเธอก็กลับบ้านเหมือนทุกวัน แต่วันนี้ต่างไปตรงที่แม่ปิดไฟตรงรั้วบ้านจนมืดทึบ เมื่อมองใกล้ๆ จึงเห็นว่ามิดชิดหรือจอดอยู่ด้วย

รถของสาธุการ

ตากลมโตหรือรถเล็กน้อยอย่างนี้ก็สงสัยว่าสาธุการมาที่บ้านของเธอ

ทำไมอีก ในเมื่อเพิ่งจะมาเมื่อวานแท้ๆ เขาไม่เคยมาติดกันแบบนี้เลย ปกติแล้วหนึ่งเดือนจะเห็นหน้าสักครั้งเวลาเอาเงินมาให้แม่

“นา” ยังไม่ทันที่ธิดาจะเข้าบ้าน เสียงเข็มก็ดังขึ้นเสียก่อน โดยมีแม่ของเธอเดินตามมาส่งเจ้าของเสียง

“สวัสดิ์คะคุณคือ” ธิดากระพุ่มมือไหว้พนักงานเมืองหนุ่ม แม่ตอนนี้จะตีกแล้ว แต่เขาก็ยังแต่งกายเรียบร้อยไปทุกกระเบียดนิ้ว ผมหูที่เซตให้เสียไปด้านหลังยังอยู่ทรงไม่แตกแถวเลยสักเส้น

“ทำไมเพิ่งกลับ เลิกเรียนตั้งแต่บ่ายไม่ใช่หรือ” สาธุการถามเสียงเข้มงวด

“นาไปทำงานพิเศษค่ะ”

“เงินไม่พอใช้หรือครับ” สาธุการหันไปถามนิมนวลพร้อมแวตากรุ่นๆ

“ไม่ใช่ค่ะ นาอยากไปเอง ไม่อยากอยู่เฉยๆ” เธอรีบตอบแทนแม่ เพราะรู้ว่าแม่เกรงใจ ‘คนบ้านนั้น’ มาก ไม่กล้าทำอะไรให้ไม่พอใจสักอย่าง

“ถ้าเงินไม่พอใช้ก็บอก แต่อย่าไปตะลอนๆ แบบนี้ มันอันตราย”

“ค่ะ” ธิดาพยักหน้าอย่างว่าง่าย เธอทำตาใส แต่คนมองมองออกว่าธิดาไม่ได้หัวอ่อนว่าง่ายเหมือนนิมนวลแน่นอน

“แล้ววันนี้ที่ซื้อนมเตอร์ไรค์นักศึกษาคนนั้นไปนะ นา รู้จักเขาหรือ”

“อ้อ” เธอพยักหน้าหงิกๆ “ชื่อไฟค่ะ ตอนแรกก็ไม่รู้จัก แต่ตอนนี้รู้จักกันแล้ว เขาเรียนคนละคณะ แต่ปีเดียวกัน”

“อย่าไปใกล้คนคนนั้นมากนัก” พนักงานเมืองหนุ่มสั่งเสียงเข็ม

“ทำไมล่ะค่ะ”

“เขาเป็นแกนนำนักศึกษาที่ชอบมีคอนเทนต์แปลกๆ มาโจมตีพรรคการเมือง”

“ค่ะ” ธิดายังคงรับค่าง่ายๆ เหมือนเดิม แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าสาธุการไม่ได้หวังเธอจริงๆ แค่วงลเรื่องภาพลักษณ์ของตัวเองต่างหาก เพราะถ้ามีคนล่วงรู้ความสัมพันธ์ของเธอและความลับของเขา บอกได้คำเดียวว่ามีแต่

พังกับพัง

“ผมไปก่อนนะครับ” สาธุการหันไปบอกลานีมณฑล

“สวัสดิ์คะคุณศีล” นิชายกมือไหว้นักการเมืองหนุ่ม แต่ใจนั้นอยาก
ให้เขารีบออกไปเสียที่ก่อนจะมีเพื่อนบ้านหรือใครมาเห็นเข้า

“เรื่องฝึกงาน นาวมาติดต่อกับพรรคได้ทุกเมื่อนะ” เขาวางมือลงบน
ศีรษะเล็กน้อยอย่างเอ็นดู แล้วจึงขึ้นรถออกไป

คล้อยหลังสาธุการ สองแม่ลูกไม่ลืมมองไปรอบตัวให้แน่ใจว่าไม่มีใครเห็น แล้วจึงพากันเดินเข้าบ้าน ปิดประตูลงกลอน

“เขาจะมากำไมบ่อยๆ” นิชาพูดขึ้นเป็นประโยคแรกหลังจากอยู่ด้วยกันตามลำพังสองแม่ลูก

“เขาห่วงนาว เรื่องที่นาวถูกคนเล่นสกอตบอร์ดจนล้มใจลูก” นิมณฑล
ตอบแล้วกวาดตามองลูกสาวอย่างละเอียด

แววตาแห่งหาอาทรของมารดาทำให้นิชาอดไม่ได้ที่จะกอดแม่ไว้ แล้ว
ซุกหน้าลงกับอกอุ่นที่เพิ่งพึ่งมาตลอดยี่สิบเอ็ดปี

“แค่สกอตบอร์ดนะแม่ ไม่ใช่สิบล้อชน นาวไม่เป็นไรเสียหน่อย” เธอ
ตอบแม่เสียงเบา ในใจจิตวนเวียนอยู่แต่ว่าแม่เธอแสนดีหาได้ยากยิ่งใน
สมัยนี้ ทำไมต้องมาทนอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้ด้วย

“แล้วเรื่องเพื่อนที่คุณศีลพูดถึงนี่ยังงี้”

“เขาไม่อะไรเสียหน่อย ก็ดูนิสัยดีนะแม่”

“แล้วเรื่องฝึกงานล่ะลูก”

“นาวมัวแต่ไปโรงพยาบาล เลยยังไม่ได้คุยกับอาจารย์ที่ปรึกษาเลย
จ๊ะ แต่เดี๋ยวพรุ่งนี้เข้าไปคุยอีกที”

“จัดการให้เรียบร้อยนะลูก” นิมณฑลยิ้มอ่อนละมุนพร้อมลูบแผ่นหลัง
เล็กเบาๆ

“จ๊ามแม่” สีหน้าแววตาของผู้เป็นแม่ทำให้นิชาสะท้อนใจอย่างแรง เธอ
รู้ว่าแม่รักและตั้งความหวังกับเธอแค่ไหน รู้ดีว่าเธอคือทุกอย่างในชีวิตแสน

อาภัพของแม่ และเธอจะไม่มีวันทำให้แม่ผิดหวังเด็ดขาด

“ไปเถอะ แม่รู้ว่านางยังไม่ได้กินอะไรมา แม่ทำของโปรตรอนาวด้วยนะ”

“ว้าว” ลูกสาวทำตาอว แล้วก้มมองชุดนักศึกษาของตัวเอง “นางขอไปล้างหน้าก่อนนะแม่ เดี๋ยวจะรีบมาช่วยแม่ยกกับข้าวเลย”

“ไม่ต้องรีบหรอกลูก” นิมะนวลบอกยิ้มๆ แล้วเดินไปเตรียมมือค้ำในห้องครัว

คล้อยหลังแม่ไปแล้ว รอยยิ้มก็เลือนหายไปจากใบหน้าอ่อนใสของลูกสาว นิชาถอนหายใจเล็กน้อย เธอกำลังจะเดินขึ้นบ้าน แต่แล้วเสียงแจ้งเตือนแอปพลิเคชันจากสมาร์ตโฟนของเธอก็ดังขึ้นเสียก่อน

Fire เพิ่มคุณเป็นเพื่อนจากหมายเลขโทรศัพท์

หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น นึกสงสัยว่าใครที่ไหน แต่แล้วข้อสงสัยก็กระจ่างทันทีที่ได้รับแจ้งเตือนบทสนทนาต่อมา

Fire: ไฟเองนะนา

อ้อ...อนล ไฉ่หนุ่มแวนมอเตอร์ไซค์ไถสเกตบอร์ดคนนั้นนั่นเอง เมื่อรู้ว่าเป็นใคร นิชา ก็พิมพ์ตอบ

NoW: หัวดีไฟ มีอะไรหรือ อย่าทวงค่าซาบูเรานะ

ตอบไปแล้วก็ได้แต่รอ เธอเห็นว่าอนลอ่านข้อความแล้ว แต่ไม่ตอบกลับเสียทีจนเธอไม่อยากรอ นิชาวางโทรศัพท์ลงแล้วเดินขึ้นไปล้างหน้า ล้างตาเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ แล้วจึงลงมาอีกครั้ง พบว่าเขาตอบกลับมาแล้ว จึงเปิดข้อความอ่านอย่างไม่คิดอะไร

Fire: อยากเป็นเพื่อน

คนเพื่อนน้อยขมวดคิ้วด้วยความสงสัยว่าทำไมอยู่ๆ หนุ่มฮอตอย่างอนลถึงอยากเป็นเพื่อนกับเธอ ตัดเรื่องหลงเสน่ห์เธอไปได้เลย นิชา รู้จักส่องกระจกประเมินหน้าตาตัวเองดี ถึงไม่ได้ชี้เหรจันดูไม่ได้ แต่เธอไม่ใช่คนสวยสะกดตาแบบที่เห็นรูปแล้วต้องตกหลุมรักปั๊บ แม้แต่กับปริมา

กับคะนึงนิจยังไม่ได้ตั้งใจมาคบกันแต่แรกเลย แล้วทำไมอยู่ๆ อนาคตถึงมาสนใจเธอ

Fire: แค่นี้ชอร์ตเลยหรอ

ข้อความถัดมาของหนุ่มหน้านี้ทำเอาธิดาหลุดหัวเราะออกมาทันที เพราะจะว่าไปเธอก็สมองชอร์ตไปแล้วจริงๆ นั่นแหละ

NoW: เปล่า เราแค่คิดว่าทำไมเธออยากเป็นเพื่อนกับเรา

ธิดาพิมพ์ตอบไปไม่นานก็มีข้อความตอบกลับมารวดเร็ว

Fire: เราชอบเธอ